

Arrest

nr. 237 907 van 3 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt ten aanzien van N. N. (verder: verzoeker)

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Igbo etnie. U bent geboren op 2 oktober 1988 in Awka North, Anambra State. U groeit op in het dorp Ebenebe.

Rond 2001 verhuist uw gezin naar Orumi, Edo State. Uw moeder overlijdt in 2007 te Orumi, waarna u met uw vader en zussen terugkeert naar Ebenebe. In 2009 gaat u in Otukpo, Benue State, wonen.

U opent er een eigen winkeltje wat u na uw huwelijk in 2014 samen met uw echtgenote M. N. (nr. CGVS X – nr. DVZ X) runt.

In 2013 wordt u op aansturen van uw vader lid van de Biafraanse afscheidingsbeweging Indigenous People of Biafra (verder IPOB). U registreert zich te Okoso als lid. In de periode november-december 2014 neemt u deel aan enkele manifestaties.

Op 1 januari 2015 wordt u door Nick gebeld. Hij vertelt u dat uw vader problemen heeft met zijn broer G.. U gaat samen met uw vrouw naar Ebenebe. U verneemt dat G. een huis aan het bouwen is op een stuk grond dat aan uw vader toebehoort. Op 5 januari 2015 vermoordt uw vader zijn broer. Aangezien uw vader niet te vinden is, wordt u ervan beschuldigd medeplichtig te zijn aan de moord. De bewoners van het dorp zeggen zelfs dat als u niet teruggekeerd was naar Ebenebe, dat er niets gebeurd zou zijn. De kinderen van G. willen zich op u wreken en bedreigen u met de dood. U verlaat diezelfde nacht het dorp en gaat samen met uw echtgenote naar haar familie in het dorp Ochwa te Edo State.

U verblijft zo'n 2 maanden in het dorp Ochwa wanneer u via een vriend verneemt dat uw winkel in Otukpo in brand gestoken werd. U besluit een kijkje te gaan nemen. Wanneer u in Otukpo bent, verneemt u van uw vrouw dat zij in het dorp Ochwa aangevallen werd. U keert terug naar Ochwa, waarna u op 28 februari 2015 Nigeria verlaat. U reist via Niger naar Libië. In Libië verneemt u dat uw vrouw aangevallen werd door de kinderen van G.. Uw vrouw wordt na deze aanval door haar grootmoeder ondergebracht bij R. in het naburige dorp Ezoghen.

U reist via Niger en Libië naar Italië. U komt op 23 april 2015 in Italië aan en dient daar een verzoek tot internationale bescherming in, maar dat wordt geweigerd.

In oktober 2016 komt uw vrouw aan in Italië.

In 2017 verlaten u en uw vrouw Italië en reizen naar Duitsland, waar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienen. De Duitse asielinstanties besluiten in het kader van de Dublinverordening dat jullie verzoek in Italië dient behandeld te worden. Tijdens uw verblijf in Duitsland neemt u deel aan een manifestatie te München, die door IPOB georganiseerd wordt. Jullie reizen verder naar Nederland, waar jullie een verzoek indienen. De Nederlandse autoriteiten besluiten echter dat jullie verzoek door Italië behandeld dient te worden. Jullie besluiten in België een verzoek in te dienen, wat jullie doen op 19 juni 2018.

Op 5 september 2018 wordt jullie dochtertje Angel geboren te Charleroi. U vreest dat de inwoners van uw dorp haar genitaal zullen verminken omdat het traditie is.

In februari 2019 gaat u naar een bijeenkomst van Biafra in Antwerpen. Dit betreft een kennismakingsbijeenkomst. U neemt in België geen verdere taken op u en registreert zich niet als een lid van IPOB of een andere afscheidingsbeweging.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: medische attesten m.b.t. de genitale verminking van uw echtgenote en uw dochter, een uittreksel uit de geboortakte van uw dochter, een attest m.b.t. littekens van uw echtgenote en medische documenten m.b.t. uw keelproblemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) blijkt immers dat u verzocht om een tolk die de taal Engels beheerst (Bijlage 26) en dat u de Engelse taal voldoende beheert om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring Betreffende Procedure, punt 2). Om deze reden werd getracht u op 21 februari 2019 in het Engels te horen. Hoewel u aanvankelijk bevestigt het Engels van de interviewer goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 21/02/2019 (verder notities CGVS N. 1), p. 2), blijkt dat uw Engels onvoldoende is om het onderhoud verder te zetten (notities CGVS N. 1, p. 26). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de

behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een tolk Pidgin voorzien tijdens de daaropvolgende onderhouden. Tijdens deze onderhouden verklaart u de tolk goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27/03/2019 (verder notities CGVS N. 2), p. 2 + p. 35, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 02/05/2019 (verder notities CGVS N. 3), p. 2 + p. 13, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 19/06/2019 (verder notities CGVS N. 4), p. 2 + p. 21).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u verklaart **in Italië een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben** (notities CGVS N. 1, p. 9 + notities CGVS N. 2, p. 9-10) en dat u hieromtrent een **negatieve beslissing** ontvangen heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege. Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees, te meer daar u aangeeft dat u aan de Italiaanse asioldiensten hetzelfde verhaal verteld heeft als aan het CGVS (notities CGVS N. 2, p. 11).

U verklaart voor het CGVS dat u door de familie van uw oom G. beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan de moord op uw oom (notities CGVS N. 1, p. 5 + p. 23 + notities CGVS N. 2, p. 11). **U verklaart dat uw vader en zijn broer, uw oom G., in conflict lagen met elkaar omwille van een stuk grond waarop uw oom een huis aan het bouwen was** (notities CGVS N. 1, p. 6 + notities CGVS N. 2, p. 6).

Ten eerste wordt hierbij opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenote M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) verklaart **de naam van de man – uw oom – die gedood werd niet te kennen** (notities CGVS van het persoonlijk onderhoud dd. 21/02/2019 van M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) (verder notities CGVS M. 1), p. 5), enkel omdat de mensen van Ibo en Benin andere talen spreken. Het verwondert dan ook dat zij zich de naam wel herinnert tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS (notities CGVS van het persoonlijk onderhoud dd. 27/03/2019 van M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) (verder notities CGVS M. 2), p. 9).

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent G. en diens gezin, hoewel G. de enige broer van uw eigen vader is (notities CGVS N. 1, p. 13-14) en regelmatig naar uw dorp kwam. Gevraagd naar de **naam van de vrouw van G., kent u haar naam niet**, maar verklaart u wel dat ze Mama I. of Ik. genoemd wordt. Tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS kent u de naam van deze vrouw evenmin (notities CGVS N. 2, p. 8). Echter, tijdens het derde onderhoud voor het CGVS noemt u haar **L.** (notities CGVS N. 3, p. 4), waardoor het prangt dat u haar naam eerder niet wist. Verder legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de zonen van G.. Zo verklaart u tijdens het eerste onderhoud dat de zonen van G. de namen I., **O.**, C., **Os.**, N. en I. dragen (notities CGVS N. 1, p. 14), terwijl u hen tijdens het tweede onderhoud Ik., C., I., N., **O.** en **N.** noemt (notities CGVS N. 2, p. 8). Tijdens het derde onderhoud noemt u echter Ik., **N.**, C., If., **C.** en N. (notities CGVS N. 3, p. 4-5). Gevraagd of zij andere namen hebben, verklaart u dat N. eveneens C. genoemd wordt. Geconfronteerd met de tegenstrijdige namen die u noemde, verklaart u dat **niemand O. genoemd wordt en dat geen van de kinderen O. genoemd wordt**, maar dat dit de broer van N. is. U maakt het door deze tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk dat G. de broer van uw vader is. Zelfs indien u en uw vader geen goede relatie hadden met G., kan er van u immers verwacht worden dat u zowel de namen van de kinderen van G. zonder tegenstrijdigheden kan benoemen, als dat u de naam van diens echtgenote onmiddellijk kan benoemen.

Uw echtgenote verklaart dat **de gronden van uw vader en diens broer van elkaar gescheiden worden door een kleine weg** (notities CGVS M. 2, p. 10-11). Uit haar verklaringen blijkt verder dat zowel uw vader als uw oom G. een huis hadden dat gelegen was aan dit pad. Gevraagd of er andere grensmarkeringen dan het pad tussen de percelen gelegen zijn, spreekt uw echtgenote over een bos dat aan de andere kant van het perceel gelegen is, maar noemt zij geen andere grensmarkeringen. Zelf verklaart u echter dat er **enkel een palmboom als scheiding tussen de gronden dient** (notities CGVS N. 2, p. 6 + p. 23).

U verklaart zelfs uitdrukkelijk dat er verder – buiten deze boom – niets tussen deze stukken grond ligt. U legt verklaringen af omtrent de gronden van uw vader en uw oom die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

U verklaart daarenboven dat de man **teruggevonden werd op het stuk land dat ze wilden innemen (notities CGVS N. 2, p. 25), maar u kan geen specifiekere plaats op dit stuk land aangeven.** Uw echtgenote verklaart voor het CGVS dat **de man (uw oom G.) gedood werd op het voetpad** (notities CGVS M. 2, p. 13). Gevraagd of hij gedood werd op het voetpad, antwoordt uw echtgenote bevestigend. Zelf verklaart u echter pas tijdens het derde onderhoud voor het CGVS dat het lijk (van uw oom) verplaatst werd naar het voetpad (notities CGVS N. 3, p. 6). Bovendien legt u deze verklaring niet af bij de aanvang van het onderhoud, hoewel u gevraagd werd of u opmerkingen had aangaande het vorige onderhoud (notities CGVS N. 3, p. 2). U legt verklaringen af omtrent de plek waar jullie het lijk van G. gezien hebben, die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

Daarenboven werden jullie, volgens uw echtgenote, **beiden samen op de hoogte gebracht van het gebeurde en gingen jullie samen kijken.** Immers, gevraagd waar uw echtgenote was toen de moord gepleegd werd (notities CGVS M. 2, p. 13), verklaart zij “We waren (...) thuis toen we op de hoogte werden gesteld. Er werd gezegd dat mijn schoonvader iemand heeft gedood. Daarna zijn we (daar) naartoe gerend.” Gevraagd hoe uw echtgenote wist dat haar schoonvader zijn eigen broer vermoord heeft, verklaart zij “(...) hij is bij ons thuis komen vertellen. Het is iemand van het dorp die ons is komen vertellen dat we moesten kijken dat ze weer aan het ruziën waren. We hebben gezien dat iemand op de grond lag, maar de schoonvader was nergens te bespeuren.” Uit deze verklaring van uw echtgenote blijkt dat jullie beiden samen waren op het moment dat jullie te horen kregen dat iemand gedood was en dat jullie samen gingen kijken. Eerder verklaarde uw echtgenote bovendien “Toen we dat nieuws (de moord) vernomen hadden, zijn we naar daar (naar het lijk) gegaan. Dan hebben we gezien dat die man op de grond lag (...)” (notities CGVS M. 2, p. 9). **Uzelf verklaart echter dat u water was gaan halen aan de rivier toen N. u opbelde (notities CGVS N. 2, p. 24), bijgevolg was u niet thuis op het moment dat u vernam dat G. gedood was.** Gevraagd wie aan uw vrouw verteld heeft dat er een moord gebeurd was, verklaart u het aan uw vrouw verteld te hebben. Gevraagd of iemand anders het al aan uw vrouw gezegd had, kan u dat echter – merkwaardig genoeg – niet met zekerheid zeggen. Bovendien verklaart u de ene keer dat u uw vrouw **gebeld** heeft, waarna zij (naar het lichaam) kwam (notities CGVS N. 4, p. 9), terwijl u even daarna verklaart dat u **haar bent gaan halen.** U legt verklaringen af over hoe u en uw vrouw te weten kwamen dat iemand gedood was die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

Verder **weet u evenmin of iemand getuige was van de moord op uw oom** (notities CGVS N. 2, p. 24), omdat u water was gaan halen aan de rivier toen het incident gebeurde. Gevraagd of niemand ooit gezegd heeft dat hij het heeft zien gebeuren, verklaart u dat N. u alleen verteld heeft dat uw vader die man gedood heeft. Uw echtgenote weet evenmin of iemand getuige was van de moord (notities CGVS M. 2, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat u niet zou weten of iemand getuige was van de feitelijke moord, te meer daar N. u regelmatig op de hoogte bracht van de situatie (notities CGVS N. 2, p. 31-33). Het is daarenboven **allerm minst aannemelijk dat u op de dag van deze gebeurtenis niet met andere dorpsbewoners of omstaanders zou gesproken hebben.** U verklaart immers enkel met N. gesproken te hebben (notities CGVS N. 2, p. 26), terwijl u wel aangeeft dat er veel mensen aanwezig waren toen uw vrouw naar het lichaam kwam kijken (notities CGVS N. 3, p. 6), nadat u haar opgebeld had, dan wel was gaan halen (notities CGVS N. 4, p. 9).

Daarenboven verklaart u dat u de mensen hoorde zeggen dat er **voor uw aankomst in Ebenebe niets gebeurd was, maar wel nadat u aangekomen was** (notities CGVS N. 2, p. 24 + p. 33). Uw echtgenote legt gelijklopende verklaringen af hieromtrent (notities CGVS M. 2, p. 9). Gezien deze verklaring prangt het des te meer dat **zowel u als uw echtgenote tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afleggen over jullie woon- en verblijfplaatsen in Nigeria.** Voor de DVZ verklaarde u immers dat u van uw **geboorte tot 28 februari 2015 – bij uw vertrek uit Nigeria – in het dorp Ebenebe verbleef** (Verklaring DVZ N., p. 5) te Anambar-East (Anambra State). U verklaart zelfs in **Ebenebe primary school** onderwijs gevolgd te hebben. Echter, voor het CGVS verklaart u **voor het overlijden van uw moeder in 2007 in Edo State gewoond te hebben en van 2009 tot 2015 in Otukpo, Benue State** (notities CGVS Nonso 1, p. 4). Ter bevestiging gevraagd of u in Otukpo verbleef van 2009 tot 2015, antwoordt u bevestigend. Later **gevraagd of u sinds 2009 nog ergens anders in Nigeria langer dan een maand verbleef, antwoordt u ontkennend** (notities CGVS N. 1, p. 5). Nog later tijdens het onderhoud verklaart u echter naar Auka (Ogwa oftewel Ochwa), het dorp van uw vrouw, gegaan te zijn nadat u Ebenebe verliet op 5 januari (2015) (notities CGVS N. 1, p. 7).

Gevraagd of u **bijna 2 maanden in Ochwa** bleef, antwoordt u "Ja, van begin januari tot eind februari." Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u in Ebenebe woonde en verbleef tot in 2009 waarna u in Benue state ging wonen, antwoordt u bevestigend (notities CGVS N. 2, p. 3-4). U bevestigt eveneens dat u in het dorp Otukpo verbleef van 2009 tot aan uw vertrek uit Nigeria in 2015 en dat u voor de dood van uw moeder lange tijd in Edo state verbleef. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aangaande uw woon- en verblijfplaatsen in Nigeria, verklaart u (aan de DVZ) wel verteld te hebben dat u door uw ouders meegenomen werd naar Edo State en dat u niet verteld heeft dat u uw hele leven in Ebenebe heeft doorgebracht (notities CGVS N. 2, p. 34-35), maar weet u niet waarom dat dan wel genoteerd werd. Gevraagd waarom er door de DVZ genoteerd werd dat u in Ebenebe naar school ging als u ergens anders naar school ging, verklaart u in Edo State 6 jaar naar school geweest te zijn, nl. naar **Okpuche Primary School**. Uw echtgenote verklaart voor de DVZ bovendien dat zij van haar **geboorte tot 15 april 2016 in Ishan** verbleef (Verklaring DVZ M. N. (nr. CGVS 18/15291/ B – nr. DVZ 8.659.495), vraag 10). Door het CGVS echter gevraagd waar zij overal gewoond heeft, verklaart uw echtgenote "Ik heb gewoond in ons dorp, in Ochwa. Ik heb ook in het dorp van mijn man gewoond, in Anambra, voor we naar Otukpo gingen in Benue State" (notities CGVS M. 1, p. 3-4). Gevraagd van wanneer tot wanneer zij in Otukpo leefde, verklaart zij **van maart 2014 tot januari 2015 in Otukpo** geweest te zijn. Uw echtgenote bevestigt deze verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS (notities CGVS M. 2, p. 3). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen in Nigeria, verklaart uw echtgenote voor de DVZ wel gezegd te hebben dat jullie in Otukpo verbleven hebben (notities CGVS M. 2, p. 19). **Het is echter niet ernstig na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen deze gewoon te wijten aan het ontbreken van een tolk tijdens de onderhouds voor de DVZ, te meer daar, noch door uzelf (Vragenlijst CGVS N., vraag 8), noch door uw echtgenote (Vragenlijst CGVS M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495), vraag 8), enige problemen hieromtrent werden aangehaald bij het afsluiten van het onderhoud voor de DVZ, dan wel bij aanvang van het eerste onderhoud bij het CGVS (notities CGVS N. 1, p. 2 + notities CGVS M. 1, p. 2). Daarenboven bevestigen jullie beiden tijdens het tweede onderhoud diverse verklaringen die jullie aflegden tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS. Aangenomen kan worden dat jullie verklaringen voor zowel de DVZ als tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS gebeurden zoals jullie deze wilden doen.**

Verder verklaart u dat de familie van G. dezelfde dag van het incident naar de politie gegaan is (notities CGVS N. 2, p. 31-32). Gevraagd of de politie met u contact gezocht heeft, antwoordt u ontkennend. Ter bevestiging gevraagd of de **politie u niet gezocht heeft**, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd of er een onderzoek naar de moord op uw oom opgestart werd, verklaart u het dorp verlaten te hebben omdat N. u vertelde dat ze naar de politie gestapt zijn. U weet echter niet of N. ook met de politie gesproken heeft. Bovendien, gevraagd wat N. u allemaal verteld heeft, verklaart u dat hij u gezegd heeft dat de **politie gekomen is en naar u op zoek is**. U legt tegenstrijdige verklaringen af of u al dan niet door de politie gezocht wordt. Bovendien verklaart uw echtgenote zelfs **niet te weten of u met de politie gepraat heeft** (notities CGVS M. 2, p. 18), wat niet aannemelijk is in de door jullie aangehaalde situatie waarbij u vreest om o.m. door de politie gevat te worden. Bovendien stemt het tot denken dat N. u nooit verteld zou hebben of hij met de politie gesproken heeft, te meer daar hij u regelmatig op de hoogte bracht van de situatie (notities CGVS N. 2, p. 31-33). Er kan bovendien worden opgemerkt dat, indien er zich een situatie zou voorgedaan hebben zoals u deze schetst, het niet zo verwonderlijk is en het allerm minst wijst op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève indien de politie u zou 'zoeken' en met u zou willen 'praten'. Uw vader zou immers iemand vermoord hebben.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat G. gedood werd in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS. Bovendien leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent deze dag, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt beschuldigd te worden van medeplichtigheid bij de moord op G..

Jullie leggen echter nog meer tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die verband houden met de beweerdelijke moord op G..

U verklaart begin januari 2015 naar Ochwa, het dorp van uw echtgenote, gegaan te zijn (notities CGVS N. 1, p. 7-8), van waar u naar het dorp Otukpo ging omdat u vernomen had dat uw winkel aldaar afgebrand was (notities CGVS N. 2, p. 26). U verklaart verder dat u, **nadat u geverifieerd had dat uw winkel afgebrand was, terugkeerde naar Ochwa** voor u Nigeria verliet (notities CGVS N. 1, p. 8 + notities CGVS N. 2, p. 26 + p. 28).

Uw echtgenote verklaart echter dat u **niet meer terugkeerde naar Ochwa** toen u wist dat de winkel afgebrand was (notities CGVS M. 1, p. 5-6 + notities CGVS M. 2, p. 15), maar rechtstreeks het land verlaten heeft. Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, verklaart u niet gezegd te hebben dat u naar Ochwa terugkeerde (notities CGVS N. 4, p. 9-10). Het is echter niet ernstig gewoon te verklaren dat u niet gezegd heeft dat u terugkeerde naar Ochwa, te meer daar u deze verklaring meermaals aflegde.

U verklaart eveneens dat uw echtgenote in Ochwa aangevallen werd (notities CGVS N. 2, p. 12 + p. 29) omdat ze u daar niet vonden. Hier wordt opgemerkt dat u aanvankelijk verklaart dat uw vrouw **aangevallen werd rond 26 februari (2015), waarna u 2 dagen later uit uw land gegaan bent** (notities CGVS N. 1, p. 7). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat u **reeds weg was uit Nigeria toen uw vrouw aangevallen werd** (notities CGVS N. 2, p. 29). Uw echtgenote verklaart aanvankelijk dat zij in **januari 2015** aangevallen werd (notities CGVS M. 1, p. 6), terwijl zij tijdens het tweede onderhoud verklaart dat zij **“ergens in februari”** aangevallen werd, voor uzelf het land verlaten had (notities CGVS M. 2, p. 15). Bij aanvang van het derde onderhoud verklaart uw echtgenote dat zij een fout gemaakt heeft en dat **u al in Libië was toen zij aangevallen werd** (notities CGVS M. 3, p. 2). Later tijdens het derde onderhoud voor het CGVS, verklaart uw echtgenote te denken dat zij in **maart** aangevallen werd (notities CGVS M. 3, p. 7). Uw echtgenote past haar verklaringen echter aan na een periode van meerdere weken, waarbij zij ruimschoots de tijd had om haar verklaringen te vergelijken met deze van uzelf. Daarenboven bevestigen jullie beiden tijdens het tweede onderhoud diverse verklaringen die jullie aflegden tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS, waardoor aangenomen kan worden dat jullie verklaringen voor zowel de DVZ als tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS gebeurden zoals jullie deze wilden doen. Verder verklaart uw echtgenote dat de **aanvallers na deze aanval nog (naar Ochwa) kwamen om jullie te zoeken** (notities CGVS M. 1, p. 7 + notities CGVS M. 2, p. 15 + p. 17 + notities CGVS M. 4, p. 6), terwijl u zelf verklaart dat ze **maar één keer in het dorp van uw vrouw geweest zijn** (notities CGVS N. 2, p. 29). Jullie maken het niet aannemelijk dat uw echtgenote in het dorp Ochwa aangevallen werd door de kinderen van uw oom.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts meerdere littekens op het lichaam van uw echtgenote vaststelt. Uit het attest blijkt **dat uw echtgenote verklaarde** geslagen en meerdere meters over de grond voortgetrokken geweest te zijn. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen of de verklaringen van zijn patiënt hierover te bevestigen. **Het medisch attest bevestigt dus enkel dat uw echtgenote littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin zij deze heeft opgelopen.**

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan een moord, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt dat u Nigeria verlaten heeft in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

Verder roept u een vrees voor vervolging vanwege de Nigeriaanse autoriteiten in, omwille van uw voormalige lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB (notities CGVS N. 1, p. 23-24 + notities CGVS N. 2, p. 11)

Hieromtrent wordt eerst en vooral opgemerkt dat u **voor de DVZ geen verklaringen aflegt omtrent enige vrees voor vervolging omwille van uw lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB** (Vragenlijst CGVS N., vragen 3-8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u het kort moest houden en slechts over drie lijnen heeft verteld (notities CGVS N. 2, p. 21-22). Opgemerkt dat u ontkennend antwoordde op de vraag of u lid was van een organisatie of vereniging, dat u de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria mocht uitleggen – waarbij u nergens IPOB of enige politieke betrokkenheid vermeldt – en dat u ontkennend antwoordde toen er gevraagd werd of u nog andere problemen had met o.m. de autoriteiten, verklaart u dat ze u dat niet gevraagd hebben. U stelt verder dat er naar “drie grote lijnen” gevraagd werd, waarna u verklaart “Hij vroeg of er nog iets is, ik heb gezegd, dat als ik het groot interview heb voor het Commissariaat-Generaal, dat ik het dan allemaal kon vertellen.” Hieruit blijkt dat u **wel de mogelijkheid had om reeds voor de DVZ verklaringen af te leggen omtrent een vrees voor vervolging omwille van een lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB, maar dat u er zelf voor koos om dat nog niet aan te halen.** Echter, er kan verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming reeds bij het indienen van het verzoek waarachtige verklaringen aflegt over de vrees voor vervolging. Het feit dat u wel de mogelijkheid geboden werd, maar zelf besloot om voor de DVZ nog niets te vertellen over IPOB, tast de ernst van uw vrees reeds grondig aan.

Verder verklaart u zich **op vraag van uw vader in 2013 ingeschreven** te hebben (notities CGVS Nonso 2, p. 12-13). U verklaart dat het vroeger MASSOB (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra) was, maar dat **MASSOB rond deze periode stopte met bestaan**. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat **MASSOB ook na 2013 nog bestond** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier) en dat ook leden van MASSOB na 2013 nog gearresteerd werden. U legt verklaringen af die tegenstrijdig zijn met algemeen beschikbare informatie.

Gevraagd of uw vader lid was van MASSOB, antwoordt u **“Ja, vroeger, ja. Toen MASSOB bestond, was mijn vader een lid.”** Echter, gevraagd of uw vader nog steeds lid is van MASSOB, weet u niet of hij daar lid van is (notities CGVS N. 2, p. 17). U legt inconsistente verklaringen af omtrent het lidmaatschap van uw vader bij MASSOB, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt dat uw vader u gevraagd zou hebben om lid te worden van een afscheidingsbeweging. Bovendien verwondert het uitermate dat u zich verspreekt wanneer gevraagd wordt hoe u o.m. Emeka en Dube leerde kennen, u verklaart namelijk “Via MASSOB... Neen, via IPOB heb ik ze leren kennen” (notities CGVS N. 2, p. 17). Dat u zich zomaar verspreekt over hoe u hen ontmoette, tast de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan. U maakt het niet aannemelijk dat u lid geweest bent van de afscheidingsbeweging IPOB.

Daarenboven, **gevraagd wanneer u de eerste keer deelnam aan een manifestatie, tracht u de gestelde vraag meermaals te ontwijken** (notities CGVS N. 3, p. 8-9). Immers, de eerste maal dat deze vraag gesteld wordt, vraagt u de interviewer of hij Europa of Nigeria bedoelt. De tweede maal vraagt u of het was als lid van IPOB, waarna u vraagt of er gevraagd wordt naar de dorpen die jullie bezocht hebben of waar de manifestatie was. Pas wanneer de vraag een vierde maal gesteld wordt, verklaart u dat het in Onitcha was, in 2014. Deze vaststelling tast de doorleefdheid van uw verklaringen omtrent uw deelname aan deze manifestatie aan, te meer daar u vlak daarvoor wel aangaf eind november of begin december 2014 een eerste maal deelgenomen te hebben.

Verder verklaart u dat er **met u naar aanleiding van uw deelname aan manifestaties niets gebeurd is** (notities CGVS N. 1, p. 25). Bovendien verklaart u dat u **niet gearresteerd** werd – hoewel velen opgepakt en gedood werden - en dat **niemand u iets heeft opgemerkt over uw bijdrage** aan de Biafraanse zaak (notities CGVS N. 2, p. 16). Uw echtgenote verklaart eveneens niet te weten of u opmerkingen kreeg (notities CGVS Marvelous 2, p. 7-8), omdat deze mensen Igbo spreken. Gevraagd of iemand die alleen Pidgin of Ishan spreekt opmerkingen gemaakt heeft, verklaart zij “(...) Hij zou me dat verteld hebben als we samenkwamen in Otukpo.” Zij verklaart eveneens dat u haar daar nooit iets over verteld heeft. Bovendien, aan uw echtgenote gevraagd naar de reden dat zij denkt dat u omwille van IPOB problemen zal hebben, spreekt zij enkel over andere personen die opgepakt en gedood werden. Verder, gevraagd hoe u zelf weet dat u gezocht wordt omwille van IPOB, verklaart u dat al uw vrienden en vele anderen gearresteerd zijn (notities CGVS N. 3, p. 12-13). Gevraagd hoe u dan weet dat ze u daarvoor zoeken, verklaart u gezocht te worden omdat alle leden opgepakt worden. Gevraagd of de politie u ooit is komen zoeken, verklaart u dat de politie jullie – waarbij u verwijst naar leden van IPOB – zoekt en dat de politie gewoon langsgaat bij de vermoedelijke leden van Biafra. Gevraagd of de politie ooit bij u thuis geweest is, ontwijkt u aanvankelijk de vraag, waarna u verklaart dat de politie nooit bij u thuis gekomen is, maar dat ze u op straat wilden arresteren. Gevraagd wanneer dit was, kan u het niet specifiek aangeven dan binnen het jaar 2014. U verklaart omtrent deze gebeurtenis dat D., E. en A. opgepakt werden door de politie. Eerder verklaarde u echter dat deze drie personen in november of december 2014 gearresteerd werden (notities CGVS N. 2, p. 16-17). Gegeven het feit dat u de ene keer de arrestatie van deze personen wel binnen het jaar kan plaatsen, maar dit de andere keer niet kan, tast de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande de poging tot uw arrestatie aan. Het gegeven dat uw echtgenote evenmin een indicatie kan geven vanaf wanneer u gezocht wordt omwille van uw activiteiten voor IPOB (notities CGVS M. 3, p. 4), tast de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder aan.

Daarenboven, aan uw echtgenote gevraagd of zij zich elders in Nigeria kan vestigen met haar gezin, verklaart zij dat niet te kunnen doen omwille van wat uw vader met zijn broer gedaan heeft (notities CGVS M. 2, p. 5). Nog tweemaal gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom jullie zich niet ergens anders in Nigeria kunnen vestigen, haalt zij uw activiteiten voor IPOB niet aan. Dit tast de doorleefdheid van jullie verklaringen voor het CGVS nog verder aan.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk gevisieerd te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politieke engagement.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (oftewel vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van uw minderjarige dochter A. N. bij

een terugkeer naar Nigeria, kan er het volgende worden opgemerkt (notities CGVS N. 2, p. 11 + notities CGVS M. 2, p. 6).

U geeft in dit kader aan dat “de dorpelingen” (van Ebenebe) uw dochter zullen besnijden (notities CGVS N. 4, p. 13-14) en dat u niet kan zeggen dat u uw kind niet zal laten besnijden omdat het traditie is. Gevraagd of er nog andere personen dan de dorpelingen u daartoe zullen verplichten, benoemt u wederom de mensen van uw dorp. Gevraagd of specifieke mensen u ertoe gaan verplichten, herhaalt u wederom dat het de mensen van het dorp zijn. Uw echtgenote verklaart dat oudere vrouwen in haar dorp (Ochwa) haar ertoe zullen verplichten jullie dochter te besnijden (notities CGVS M. 4, p. 20-21). Gevraagd of er specifieke personen zijn die jullie dochter zullen besnijden, herhaalt zij dat het de oudere vrouwen van het dorp zijn die dat zullen doen. Gevraagd of er nog andere personen zijn die haar ertoe zullen verplichten jullie dochter te besnijden, antwoordt uw echtgenote ontkennend, want “dat zijn de enige personen.” Echter, uit beschikbare informatie (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje afhangt van de ouders en dat andere personen hier maar een beperkte invloed op uitoefenen. Daarenboven blijkt uit deze informatie niet dat de beslissing van de ouders door andere personen genegeerd wordt. **Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u Nigeria in februari 2015 verlaten heeft** (notities CGVS N. 2, p. 3) en dat u niet communiceert met iemand in Nigeria (notities CGVS N. 4, p. 13). Uw echtgenote geeft daarenboven aan dat zij haar dorp in april 2016 verlaten heeft (notities CGVS M. 1, p. 7) en dat alleen haar jongere broer weet dat zij een dochtertje heeft (notities CGVS M. 4, p. 19). Uw echtgenote verklaart verder dat zij niet met haar broer gesproken heeft over besnijdenis. Zij verklaart eveneens dat haar broer gedurende meerdere jaren geen contact meer heeft met hun grootmoeder (notities CGVS M. 2, p. 5). Overigens kan er nog worden opgemerkt dat uit de door jullie voorgelegde geboorteakte blijkt dat jullie dochter A. N. op 5 september 2018 te België geboren werd. Aangezien u zelf geen contact heeft met iemand in Nigeria en uw echtgenote sinds april 2016 geen contact meer heeft met iemand uit haar dorp en haar broer evenmin nog contact heeft met hun grootmoeder, kan men er aldus van uitgaan dat de bewoners van zowel uw eigen dorp als het dorp van uw echtgenote niet eens van het bestaan van jullie dochter op de hoogte zijn. Men kan dan ook niet dienstig inzien waarom u zich niet samen met uw gezin elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Jullie kunnen hier tevens ook geen afdoend antwoord voor formuleren (notities CGVS M. 2, p. 5 + notities CGVS N. 1, p. 19 + notities CGVS N. 2, p. 10-11), te meer daar de door jullie ingeroepen redenen hierboven reeds als niet geloofwaardig beschouwd worden. Gevraagd of uw echtgenote informatie opgezocht heeft over VGV in Nigeria (notities CGVS M. 4, p. 21), verklaart zij het niet te moeten vragen, want alles te weten over besnijdenis omdat het gedaan wordt daar waar zij geboren en getogen is. U heeft zelf ook geen informatie opgezocht omtrent VGV in Nigeria (notities CGVS N. 4, p. 13-14). **Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria** (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het Zuid-Oosten (32,5 %) (waartoe Anambra State behoort) en van het Zuid-Westen (41,1 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (23,3 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (19,3 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (8,6 %) en in het Noord-Oosten (1,4 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Anambra State bedraagt de prevalentie bv. 17,1 %. **Overigens blijkt volgens beschikbare informatie dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen en argumenten – dat u nergens anders in Nigeria kan gaan wonen omdat het iets spiritueel en traditioneel is en dat u en uw dochter zich niet elders op een veilige manier in Nigeria zouden kunnen vestigen, worden door geen enkel concreet en objectief gegeven ondersteund.**

Het is daarenboven niet aannemelijk dat jullie geen enkele moeite gedaan hebben om zich te informeren over de beschermingsmogelijkheden tegen VGV in Nigeria indien jullie werkelijk zouden vrezen dat jullie dochter VGV dreigt te ondergaan.

Jullie verklaren dat jullie dochter behoort tot de Ibo etnie (notities CGVS N. 1, p. 20 + notities CGVS M. 1, p. 15). Aan uw echtgenote gevraagd hoe haar schoonfamilie staat tegenover VGV, weet zij het niet (notities CGVS M. 4, p. 23), hoewel u, haar echtgenoot, haar vertelt heeft dat het reëel is in uw dorp. Zelf weet u evenmin hoe de familie van uw vrouw staat tegenover VGV (notities CGVS N. 4, p. 18). Zij verklaart eveneens dat meisjes bij Ibo gewoonlijk onderhevig zijn aan besnijdenis (notities CGVS M. 4, p. 18). Zelf verklaart u eveneens dat zowel jongens als meisjes besneden worden bij de Ibo (notities CGVS N. 4, p. 11). Gevraagd vanaf welke leeftijd meisjes besneden worden, verklaren jullie beiden dat dit al kan gebeuren vanaf zeer jonge leeftijd (notities CGVS N. 4, p. 12 + notities CGVS M. 4, p. 19). Hoewel u verklaart dat kinderen nooit ouder zijn dan een jaar op het moment van de besnijdenis, verklaart uw echtgenote dat ook volwassen vrouwen nog besneden kunnen worden.

Gevraagd of er in Nigeria etnische groepen zijn waar er niet of minder aan besnijdenis gedaan wordt, verklaart u alleen mensen te kennen die besneden zijn en geen mensen te kennen die niet besneden zijn (notities CGVS N. 4, p. 18-19). U heeft zelfs niet horen spreken over mensen die niet besneden zijn. Aan uw echtgenote gevraagd of er in Nigeria etnische groepen zijn waar niet of minder aan besnijdenis gedaan wordt, verklaart zij niet te weten waar ze dat niet doen in Nigeria (notities CGVS M. 4, p. 24). **Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de prevalentiegraad 18,4 % bedraagt in de leeftijdsgroep 15-49 jaar en 25,3 % in de leeftijdsgroep van meisjes tot 14 jaar.** De hoogste prevalentiegraad valt te noteren bij de Yoruba-stam (45,4 %) en bij de Igbo-etnie (29,2 %). De prevalentie bij de andere etnische groepen bedraagt minder dan 15 %. Dit in contrast met jullie verklaringen dat “meisjes bij Ibo gewoonlijk onderhevig zijn” en dat u geen mensen kent die niet besneden zijn. Daarenboven blijkt uit de informatie dat slechts de zeer naaste familieleden weten of een vrouw of meisje een VGV ondergaan heeft.

Tenslotte blijken jullie evenmin op de hoogte van een mogelijks wettelijk kader omtrent besnijdenissen te Nigeria. Gevraagd of zij in Nigeria ergens bescherming kan zoeken, verklaart uw echtgenote dat het onmogelijk is om dat te krijgen en dat ze (jullie dochter) sowieso besneden zal worden (notities CGVS M. 4, p. 21-22). Gevraagd of zij daar bij de overheid geen hulp voor kan vragen, verklaart uw echtgenote dat de overheid niet vecht tegen ‘traditioneel gedoe’ en dat zij nog nooit gehoord heeft dat de overheid mensen belet om hun traditie te eren. Zelf verklaart u dat u zich niet elders met uw dochter kan vestigen omdat besnijdenis in alle dorpen gebeurt (notities CGVS N. 4, p. 13) en dat uw kind besneden zal worden zolang de mensen van uw dorp weten dat u een kind heeft (notities CGVS N. 4, p. 18). U heeft echter nog nooit nagedacht om ergens anders in Nigeria te gaan wonen om uw kind te beschermen. Gevraagd of het besnijden van meisjes strafbaar is in Nigeria, verklaart u dat het niet strafbaar is (notities CGVS N. 4, p. 17), terwijl uw echtgenote verklaart dat het gewoon gedaan wordt (notities CGVS M. 4, p. 23) en dat de overheid niets kan doen omdat het deel uitmaakt van de traditie. Gevraagd of het besnijden van meisjes verboden is in Edo State en Anambra State, verklaren jullie beiden dat besnijdenissen uitgevoerd worden (notities CGVS N. 4, p. 17 + notities CGVS M. 4, p. 23). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende “Violence Against Persons (Prohibition) Act” verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999. Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.

Gevraagd wat er gaat gebeuren als u weerstand biedt aan de besnijdenis van uw dochter, verklaart u dat de persoon die weigert vervloekt wordt (notities CGVS N. 4, p. 14). Uw echtgenote verklaart dat de hele familie vervloekt zal worden (notities CGVS M. 4, p. 19). Hierbij wordt opgemerkt dat (het idee van) vervloekingen louter gestoeld is op bijgeloof en geen objectieve grond vormt die in aanmerking kan worden genomen in het kader van uw aangevoerde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde attesten i.v.m. genitale verminking van uw echtgenote en uw dochter kunnen het voorgaande niet weerleggen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt om een vrees voor besnijdenis van uw dochter aannemelijk te maken.

U legt eveneens een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter neer. Hierbij wordt opgemerkt dat u op dit uittreksel niet als de vader van A. N. N. vermeld werd. Dit document kan het voorgaande niet wijzigen.

U legt eveneens een bevestigingsbrief van een afspraak in Hôpital Civil Marie Curie te Lodelinsart neer. Dit heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Het medisch attest waarbij een arts meerdere littekens op het lichaam van uw echtgenote heeft vastgesteld, werd eerder reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

Gelet op het voorgaande, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Anambra State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Anambra State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Anambra State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N. Ma. (verder: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Ishan etnie. U bent geboren op 14 september 1994 in Ochwa, Edo State, waar u ook opgroeit.

U huwt in maart 2014 met N. N. (nr. CGVS18/15291 – nr. DVZ 8.659.495). Na uw huwelijk trekt u in bij uw echtgenoot in Otukpo, Benue State. Jullie baten samen een winkeltje uit.

Reeds voor jullie huwelijk werd uw echtgenoot lid van de Biafraanse afscheidsbeweging Indigenous People of Biafra (verder IPOB) en wordt hij om deze reden gezocht door de Nigeriaanse autoriteiten.

In januari 2015 gaat u samen met uw echtgenoot naar diens vader in het dorp Ebenebe, Anambra State. Uw schoonvader heeft een conflict met diens broer G. over een stuk grond. Op 5 januari krijgen jullie te horen dat G. gedood werd door uw schoonvader. Omdat uw schoonvader nergens te bespeuren is, wordt uw echtgenoot beschuldigd medeplichtig te zijn aan de moord. De kinderen van G. willen wraak nemen en bedreigen jullie met de dood. Jullie verlaten diezelfde nacht het dorp en gaan samen naar uw familie in Ochwa.

Jullie verblijven zo'n 2 maanden in Ochwa, waarna uw echtgoot naar Otukpo gaat. Daar aangekomen ziet uw echtgenoot dat de winkel afgebrand werd. Hij keert niet terug naar Ochwa, maar verlaat Nigeria onmiddellijk.

U blijft in Ochwa achter bij uw grootmoeder. Nadat uw echtgenoot Nigeria verlaten heeft, komen enkele zonen van G. met enkele andere mannen naar uw dorp. Aangezien zij uw echtgenoot niet kunnen vinden, wordt uzelf aangevallen. Uw grootmoeder brengt u onder bij R. in het naburige dorp Ezoghen. U verblijft tot april 2016 bij R., terwijl de kinderen van G. meermaals naar het dorp komen.

Na enige tijd brengt R. u in contact met O.. Hij wilt u helpen om Nigeria te verlaten. Als tegenprestatie wordt er van u verwacht dat u in Italië in een Afrikaans winkeltje werkt. In april 2016 verlaat u Nigeria en u reist via Libië naar Italië. U dient in Italië een verzoek tot internationale bescherming in, maar u wordt niet opgeroepen voor een gehoor. In Italië komt u weer in contact met uw echtgenoot.

In Italië neemt u ook contact op met O.. U ontmoet hem in een treinstation te Vicenza. Tijdens deze ontmoeting verneemt u van O. dat u een schuld heeft van 35.000 euro en dat u deze enkel kan terugbetalen door in de prostitutie te stappen. U weigert dit en keert terug naar uw echtgenoot. O. belt u regelmatig op om u onder druk te zetten. R. laat u eveneens weten dat zij bedreigd werd. Na enige tijd breken jullie de simkaart. Kort daarna verlaat u samen met uw echtgenoot Italië.

In 2017 reist u samen met uw echtgenoot naar Duitsland, waar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienen. De Duitse asielinstanties besluiten in het kader van de Dublinverordening dat jullie verzoek in Italië dient behandeld te worden. Jullie reizen verder naar Nederland, waar jullie een verzoek indienen. De Nederlandse autoriteiten besluiten echter dat jullie verzoek door Italië behandeld dient te worden. Jullie besluiten in België een verzoek in te dienen, wat jullie doen op 19 juni 2018.

Op 5 september 2018 wordt jullie dochtertje A. geboren te Charleroi. U vreest dat de inwoners van uw dorp haar genitaal zullen verminken omdat het traditie is.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: medische attesten m.b.t. de genitale verminking van uw echtgenote en uw dochter, een uittreksel uit de geboortakte van uw dochter, een attest m.b.t. littekens van uw echtgenote en medische documenten m.b.t. uw keelproblemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) blijkt immers dat u verzocht om een tolk die de taal Engels beheerst (Bijlage 26) en dat u de Engelse taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot uw vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring Betreffende Procedure, punt 2). Om deze reden werd getracht u op 21 februari 2019 in het Engels te horen. Hoewel u bevestigt het Engels van de interviewer goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 21/02/2019 (verder notities CGVS M. 1), p. 2), blijkt dat het Engels van uw echtgenoot onvoldoende is om het onderhoud verder te zetten (notities van het persoonlijk onderhoud van N. N. (nr. CGVS18/15291 – nr. DVZ 8.659.495) (verder notities CGVS N. 1, p. 26). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een tolk Pidgin voorzien tijdens de daaropvolgende onderhouds. Tijdens deze onderhouds verklaart u de tolk goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27/03/2019 (verder notities CGVS M. 2), p. 2 + p. 20, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 02/05/2019 (verder notities CGVS M. 3), p. 2 + p. 9, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 19/06/2019 (verder notities CGVS M. 4), p. 2 + p. 24).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart voor het CGVS o.m. asiel aan te vragen omdat uw echtgenoot beticht werd van medeplichtigheid aan de moord op zijn oom (notities CGVS M. 2, p. 6 + p. 9) en omdat hij lid was van de Biafraanse afscheidingsbeweging IPOB (Notities CGVS M. 2, p. 6-7).

Vooreerst dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw echtgenoot, N. N. (nr. CGVS18/15291 – nr. DVZ 8.659.495), in uw land van herkomst ondervond. De asielaanvraag van deze laatste werd echter door het CGVS bedrieglijk bevonden vanwege talrijke tegenstrijdige verklaringen. Bijgevolg kan evenmin worden vastgesteld dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zou hebben. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u verklaart in Italië een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (notities CGVS N. 1, p. 9 + notities CGVS N. 2, p. 9-10) en dat u hieromtrent een negatieve beslissing ontvangen heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege. Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees, te meer daar u aangeeft dat u aan de Italiaanse asieldiensten hetzelfde verhaal verteld heeft als aan het CGVS (notities CGVS N. 2, p. 11).

U verklaart voor het CGVS dat u door de familie van uw oom G. beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan de moord op uw oom (notities CGVS N. 1, p. 5 + p. 23 + notities CGVS N. 2, p. 11). U verklaart dat uw vader en zijn broer, uw oom G., in conflict lagen met elkaar omwille van een stuk grond waarop uw oom een huis aan het bouwen was (notities CGVS N. 1, p. 6 + notities CGVS N. 2, p. 6).

Ten eerste wordt hierbij opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat uw echtgenote M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) verklaart de naam van de man – uw oom – die gedood werd niet te kennen (notities CGVS van het persoonlijk onderhoud dd. 21/02/2019 van M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) (verder notities CGVS M. 1), p. 5), enkel omdat de mensen van Ibo en Benin andere talen spreken. Het verwondert dan ook dat zij zich de naam wel herinnert tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS (notities CGVS van het persoonlijk onderhoud dd. 27/03/2019 van M.N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495) (verder notities CGVS M. 2), p. 9).

Verder legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent G. en diens gezin, hoewel G. de enige broer van uw eigen vader is (notities CGVS N. 1, p. 13-14) en regelmatig naar uw dorp kwam. Gevraagd naar de naam van de vrouw van G., kent u haar naam niet, maar verklaart u wel dat ze Mama I.e of Ik. genoemd wordt. Tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS kent u de naam van deze vrouw evenmin (notities CGVS N. 2, p. 8). Echter, tijdens het derde onderhoud voor het CGVS noemt u haar L. (notities CGVS N. 3, p. 4), waardoor het prangt dat u haar naam eerder niet wist. Verder legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de zonen van G.. Zo verklaart u tijdens het eerste onderhoud dat de zonen van G. de namen I., O., C., O., N. en I. dragen (notities CGVS N. 1, p. 14), terwijl u hen tijdens het tweede onderhoud Ik., C., I., N., O. en N. noemt (notities CGVS N. 2, p. 8). Tijdens het derde onderhoud noemt u echter I., N., C., I., C. en N. (notities CGVS N. 3, p. 4-5) Gevraagd of zij andere namen hebben, verklaart u dat N. eveneens C. genoemd wordt. Geconfronteerd met de tegenstrijdige namen die u noemde, verklaart u dat niemand O. genoemd wordt en dat geen van de kinderen O. genoemd wordt, maar dat dit de broer van N. is. U maakt het door deze tegenstrijdige en inconsistente verklaringen niet aannemelijk dat G. de broer van uw vader is. Zelfs indien u en uw vader geen goede relatie hadden met G., kan er van u immers verwacht worden dat u zowel de namen van de kinderen van G. zonder tegenstrijdigheden kan benoemen, als dat u de naam van diens echtgenote onmiddellijk kan benoemen.

Uw echtgenote verklaart dat de gronden van uw vader en diens broer van elkaar gescheiden worden door een kleine weg (notities CGVS M. 2, p. 10-11). Uit haar verklaringen blijkt verder dat zowel uw vader als uw oom G. een huis hadden dat gelegen was aan dit pad. Gevraagd of er andere grensmarkeringen dan het pad tussen de percelen gelegen zijn, spreekt uw echtgenote over een bos dat aan de andere kant van het perceel gelegen is, maar noemt zij geen andere grensmarkeringen. Zelf verklaart u echter dat er enkel een palmboom als scheiding tussen de gronden dient (notities CGVS N. 2, p. 6 + p. 23). U verklaart zelfs uitdrukkelijk dat er verder – buiten deze boom – niets tussen deze stukken grond ligt. U legt verklaringen af omtrent de gronden van uw vader en uw oom die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

U verklaart daarenboven dat de man **teruggevonden werd op het stuk land dat ze wilden innemen (notities CGVS N. 2, p. 25), maar u kan geen specifiekere plaats op dit stuk land aangeven.** Uw echtgenote verklaart voor het CGVS dat **de man (uw oom G.) gedood werd op het voetpad** (notities CGVS M. 2, p. 13). Gevraagd of hij gedood werd op het voetpad, antwoordt uw echtgenote bevestigend. Zelf verklaart u echter pas tijdens het derde onderhoud voor het CGVS dat het lijk (van uw oom) verplaatst werd naar het voetpad (notities CGVS N. 3, p. 6). Bovendien legt u deze verklaring niet af bij de aanvang van het onderhoud, hoewel u gevraagd werd of u opmerkingen had aangaande het vorige onderhoud (notities CGVS N. 3, p. 2). U legt verklaringen af omtrent de plek waar jullie het lijk van G. gezien hebben, die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

Daarenboven werden jullie, volgens uw echtgenote, **beiden samen op de hoogte gebracht van het gebeurde en gingen jullie samen kijken.** Immers, gevraagd waar uw echtgenote was toen de moord gepleegd werd (notities CGVS M. 2, p. 13), verklaart zij "We waren (...) thuis toen we op de hoogte werden gesteld. Er werd gezegd dat mijn schoonvader iemand heeft gedood. Daarna zijn we (daar) naartoe gerend." Gevraagd hoe uw echtgenote wist dat haar schoonvader zijn eigen broer vermoord heeft, verklaart zij "(...) hij is bij ons thuis komen vertellen. Het is iemand van het dorp die ons is komen vertellen dat we moesten kijken dat ze weer aan het ruziën waren. We hebben gezien dat iemand op de grond lag, maar de schoonvader was nergens te bespeuren." Uit deze verklaring van uw echtgenote blijkt dat jullie beiden samen waren op het moment dat jullie te horen kregen dat iemand gedood was en dat jullie samen gingen kijken. Eerder verklaarde uw echtgenote bovendien "Toen we dat nieuws (de moord) vernomen hadden, zijn we naar daar (naar het lijk) gegaan. Dan hebben we gezien dat die man op de grond lag (...)" (notities CGVS M. 2, p. 9). **Uzelf verklaart echter dat u water was gaan halen aan de rivier toen N. u opbelde (notities CGVS N. 2, p. 24), bijgevolg was u niet thuis op het moment dat u vernam dat G. gedood was.** Gevraagd wie aan uw vrouw verteld heeft dat er een moord gebeurd was, verklaart u het aan uw vrouw verteld te hebben. Gevraagd of iemand anders het al aan uw vrouw gezegd had, kan u dat echter – merkwaardig genoeg – niet met zekerheid zeggen. Bovendien verklaart u de ene keer dat u uw vrouw **gebeld** heeft, waarna zij (naar het lichaam) kwam (notities CGVS N. 4, p. 9), terwijl u even daarna verklaart dat u **haar bent gaan halen.** U legt verklaringen af over hoe u en uw vrouw te weten kwamen dat iemand gedood was die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenote.

Verder **weet u evenmin of iemand getuige was van de moord op uw oom** (notities CGVS N. 2, p. 24), omdat u water was gaan halen aan de rivier toen het incident gebeurde. Gevraagd of niemand ooit gezegd heeft dat hij het heeft zien gebeuren, verklaart u dat N. u alleen verteld heeft dat uw vader die man gedood heeft. Uw echtgenote weet evenmin of iemand getuige was van de moord (notities CGVS M. 2, p. 13). Het is echter niet aannemelijk dat u niet zou weten of iemand getuige was van de feitelijke moord, te meer daar N. u regelmatig op de hoogte bracht van de situatie (notities CGVS N. 2, p. 31-33). Het is daarenboven **allerm minst aannemelijk dat u op de dag van deze gebeurtenis niet met andere dorpsbewoners of omstaanders zou gesproken hebben.** U verklaart immers enkel met Nick gesproken te hebben (notities CGVS N. 2, p. 26), terwijl u wel aangeeft dat er veel mensen aanwezig waren toen uw vrouw naar het lichaam kwam kijken (notities CGVS N. 3, p. 6), nadat u haar opgebeld had, dan wel was gaan halen (notities CGVS N. 4, p. 9).

Daarenboven verklaart u dat u de mensen hoorde zeggen dat er **voor uw aankomst in Ebenebe niets gebeurd was, maar wel nadat u aangekomen was** (notities CGVS N. 2, p. 24 + p. 33). Uw echtgenote legt gelijklopende verklaringen af hieromtrent (notities CGVS M. 2, p. 9). Gezien deze verklaring prangt het des te meer dat **zowel u als uw echtgenote tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afleggen over jullie woon- en verblijfplaatsen in Nigeria.** Voor de DVZ verklaarde u immers dat u van uw **geboorte tot 28 februari 2015 – bij uw vertrek uit Nigeria – in het dorp Ebenebe verbleef** (Verklaring DVZ N., p. 5) te Anambar-East (Anambra State). U verklaart zelfs in **Ebenebe primary school** onderwijs gevolgd te hebben. Echter, voor het CGVS verklaart u **voor het overlijden van uw moeder in 2007 in Edo State gewoond te hebben en van 2009 tot 2015 in Otukpo, Benue State** (notities CGVS N. 1, p. 4). Ter bevestiging gevraagd of u in Otukpo verbleef van 2009 tot 2015, antwoordt u bevestigend. Later **gevraagd of u sinds 2009 nog ergens anders in Nigeria langer dan een maand verbleef, antwoordt u ontkennend** (notities CGVS N. 1, p. 5). Nog later tijdens het onderhoud verklaart u echter naar Auka (Ogwa oftewel Ochwa), het dorp van uw vrouw, gegaan te zijn nadat u Ebenebe verliet op 5 januari (2015) (notities CGVS Nonso 1, p. 7). Gevraagd of u **bijna 2 maanden in Ochwa** bleef, antwoordt u "Ja, van begin januari tot eind februari." Tijdens het tweede onderhoud gevraagd of u in Ebenebe woonde en verbleef tot in 2009 waarna u in Benue state ging wonen, antwoordt u bevestigend (notities CGVS N. 2, p. 3-4). U bevestigt eveneens dat u in het dorp Otukpo verbleef van 2009 tot aan uw vertrek uit Nigeria in 2015 en dat u voor de dood van uw

moeder lange tijd in Edo state verbleef. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aangaande uw woon- en verblijfplaatsen in Nigeria, verklaart u (aan de DVZ) wel verteld te hebben dat u door uw ouders meegenomen werd naar Edo State en dat u niet verteld heeft dat u uw hele leven in Ebenebe heeft doorgebracht (notities CGVS N. 2, p. 34-35), maar weet u niet waarom dat dan wel genoteerd werd. Gevraagd waarom er door de DVZ genoteerd werd dat u in Ebenebe naar school ging als u ergens anders naar school ging, verklaart u in Edo State 6 jaar naar school geweest te zijn, nl. naar **Okpuche Primary School**. Uw echtgenote verklaart voor de DVZ bovendien dat zij van haar **geboorte tot 15 april 2016 in Ishan** verbleef (Verklaring DVZ M. N. (nr. CGVS 18/15291/ B – nr. DVZ 8.659.495), vraag 10). Door het CGVS echter gevraagd waar zij overal gewoond heeft, verklaart uw echtgenote “Ik heb gewoond in ons dorp, in Ochwa. Ik heb ook in het dorp van mijn man gewoond, in Anambra, voor we naar Otukpo gingen in Benue State” (notities CGVS M. 1, p. 3-4). Gevraagd van wanneer tot wanneer zij in Otukpo leefde, verklaart zij **van maart 2014 tot januari 2015 in Otukpo** geweest te zijn. Uw echtgenote bevestigt deze verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS (notities CGVS M. 2, p. 3). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen omtrent haar verblijfplaatsen in Nigeria, verklaart uw echtgenote voor de DVZ wel gezegd te hebben dat jullie in Otukpo verbleven hebben (notities CGVS M. 2, p. 19). **Het is echter niet ernstig na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen deze gewoon te wijten aan het ontbreken van een tolk tijdens de onderhouds voor de DVZ, te meer daar, noch door uzelf (Vragenlijst CGVS N., vraag 8), noch door uw echtgenote (Vragenlijst CGVS M.N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495), vraag 8), enige problemen hieromtrent werden aangehaald bij het afsluiten van het onderhoud voor de DVZ, dan wel bij aanvang van het eerste onderhoud bij het CGVS (notities CGVS N. 1, p. 2 + notities CGVS M. 1, p. 2). Daarenboven bevestigen jullie beiden tijdens het tweede onderhoud diverse verklaringen die jullie aflegden tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS. Aangenomen kan worden dat jullie verklaringen voor zowel de DVZ als tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS gebeurden zoals jullie deze wilden doen.**

Verder verklaart u dat de familie van G. dezelfde dag van het incident naar de politie gegaan is (notities CGVS N. 2, p. 31-32). Gevraagd of de politie met u contact gezocht heeft, antwoordt u ontkennend. Ter bevestiging gevraagd of de **politie u niet gezocht heeft**, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd of er een onderzoek naar de moord op uw oom opgestart werd, verklaart u het dorp verlaten te hebben omdat N. u vertelde dat ze naar de politie gestapt zijn. U weet echter niet of N. ook met de politie gesproken heeft. Bovendien, gevraagd wat N. u allemaal verteld heeft, verklaart u dat hij u gezegd heeft dat de **politie gekomen is en naar u op zoek is**. U legt tegenstrijdige verklaringen af of u al dan niet door de politie gezocht wordt. Bovendien verklaart uw echtgenote zelfs **niet te weten of u met de politie gepraat heeft** (notities CGVS M. 2, p. 18), wat niet aannemelijk is in de door jullie aangehaalde situatie waarbij u vreest om o.m. door de politie gevat te worden. Bovendien stemt het tot denken dat N. u nooit verteld zou hebben of hij met de politie gesproken heeft, te meer daar hij u regelmatig op de hoogte bracht van de situatie (notities CGVS N. 2, p. 31-33). Er kan bovendien worden opgemerkt dat, indien er zich een situatie zou voorgedaan hebben zoals u deze schetst, het niet zo verwonderlijk is en het allerminst wijst op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève indien de politie u zou ‘zoeken’ en met u zou willen ‘praten’. Uw vader zou immers iemand vermoord hebben.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat G. gedood werd in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS. Bovendien leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent deze dag, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt beschuldigd te worden van medeplichtigheid bij de moord op G..

Jullie leggen echter nog meer tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die verband houden met de beweerdelijke moord op G..

U verklaart begin januari 2015 naar Ochwa, het dorp van uw echtgenote, gegaan te zijn (notities CGVS N. 1, p. 7-8), van waar u naar het dorp Otukpo ging omdat u vernomen had dat uw winkel aldaar afgebrand was (notities CGVS N. 2, p. 26). U verklaart verder dat u, **nadat u geverifieerd had dat uw winkel afgebrand was, terugkeerde naar Ochwa** voor u Nigeria verliet (notities CGVS N. 1, p. 8 + notities CGVS N. 2, p. 26 + p. 28). Uw echtgenote verklaart echter dat u **niet meer terugkeerde naar Ochwa** toen u wist dat de winkel afgebrand was (notities CGVS M. 1, p. 5-6 + notities CGVS M. 2, p. 15), maar rechtstreeks het land verlaten heeft. Geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, verklaart u niet gezegd te hebben dat u naar Ochwa terugkeerde (notities CGVS N. 4, p. 9-10). Het is echter niet ernstig gewoon te verklaren dat u niet gezegd heeft dat u terugkeerde naar Ochwa, te meer daar u deze verklaring meermaals aflegde.

U verklaart eveneens dat uw echtgenote in Ochwa aangevallen werd (notities CGVS N. 2, p. 12 + p. 29) omdat ze u daar niet vonden. Hier wordt opgemerkt dat u aanvankelijk verklaart dat uw vrouw **aangevallen werd rond 26 februari (2015), waarna u 2 dagen later uit uw land gegaan bent** (notities CGVS N. 1, p. 7). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat u **reeds weg was uit Nigeria toen uw vrouw aangevallen werd** (notities CGVS N. 2, p. 29). Uw echtgenote verklaart aanvankelijk dat zij in **januari 2015** aangevallen werd (notities CGVS M. 1, p. 6), terwijl zij tijdens het tweede onderhoud verklaart dat zij **“ergens in februari”** aangevallen werd, voor uzelf het land verlaten had (notities CGVS M. 2, p. 15). Bij aanvang van het derde onderhoud verklaart uw echtgenote dat zij een fout gemaakt heeft en dat **u al in Libië was toen zij aangevallen werd** (notities CGVS M. 3, p. 2). Later tijdens het derde onderhoud voor het CGVS, verklaart uw echtgenote te denken dat zij in **maart** aangevallen werd (notities CGVS M. 3, p. 7). Uw echtgenote past haar verklaringen echter aan na een periode van meerdere weken, waarbij zij ruimschoots de tijd had om haar verklaringen te vergelijken met deze van uzelf. Daarenboven bevestigen jullie beiden tijdens het tweede onderhoud diverse verklaringen die jullie aflegden tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS, waardoor aangenomen kan worden dat jullie verklaringen voor zowel de DVZ als tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS gebeurden zoals jullie deze wilden doen. Verder verklaart uw echtgenote dat de **aanvallers na deze aanval nog (naar Ochwa) kwamen om jullie te zoeken** (notities CGVS M. 1, p. 7 + notities CGVS M. 2, p. 15 + p. 17 + notities CGVS M. 4, p. 6), terwijl u zelf verklaart dat ze **maar één keer in het dorp van uw vrouw geweest zijn** (notities CGVS N. 2, p. 29). Jullie maken het niet aannemelijk dat uw echtgenote in het dorp Ochwa aangevallen werd door de kinderen van uw oom.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts meerdere littekens op het lichaam van uw echtgenote vaststelt. Uit het attest blijkt **dat uw echtgenote verklaarde** geslagen en meerdere meters over de grond voortgetrokken geweest te zijn. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen of de verklaringen van zijn patiënt hierover te bevestigen. **Het medisch attest bevestigt dus enkel dat uw echtgenote littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin zij deze heeft opgelopen.**

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan een moord, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt dat u Nigeria verlaten heeft in de omstandigheden zoals u deze schetst voor het CGVS.

Verder roept u een vrees voor vervolging vanwege de Nigeriaanse autoriteiten in, omwille van uw voormalige lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB (notities CGVS N. 1, p. 23-24 + notities CGVS N. 2, p. 11)

Hieromtrent wordt eerst en vooral opgemerkt dat u **voor de DVZ geen verklaringen aflegt omtrent enige vrees voor vervolging omwille van uw lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB** (Vragenlijst CGVS N., vragen 3-8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u het kort moest houden en slechts over drie lijnen heeft verteld (notities CGVS N. 2, p. 21-22). Opgemerkt dat u ontkennend antwoordde op de vraag of u lid was van een organisatie of vereniging, dat u de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria mocht uitleggen – waarbij u nergens IPOB of enige politieke betrokkenheid vermeldt – en dat u ontkennend antwoordde toen er gevraagd werd of u nog andere problemen had met o.m. de autoriteiten, verklaart u dat ze u dat niet gevraagd hebben. U stelt verder dat er naar “drie grote lijnen” gevraagd werd, waarna u verklaart “Hij vroeg of er nog iets is, ik heb gezegd, dat als ik het groot interview heb voor het Commissariaat-Generaal, dat ik het dan allemaal kon vertellen.” Hieruit blijkt dat u **wel de mogelijkheid had om reeds voor de DVZ verklaringen af te leggen omtrent een vrees voor vervolging omwille van een lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB, maar dat u er zelf voor koos om dat nog niet aan te halen.** Echter, er kan verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming reeds bij het indienen van het verzoek waarachtige verklaringen aflegt over de vrees voor vervolging. Het feit dat u wel de mogelijkheid geboden werd, maar zelf besloot om voor de DVZ nog niets te vertellen over IPOB, tast de ernst van uw vrees reeds grondig aan.

Verder verklaart u zich **op vraag van uw vader in 2013 ingeschreven** te hebben (notities CGVS N. 2, p. 12-13). U verklaart dat het vroeger MASSOB (Movement for the Actualization of the Sovereign State of Biafra) was, maar dat **MASSOB rond deze periode stopte met bestaan.** Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat **MASSOB ook na 2013 nog bestond** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier) en dat ook leden van MASSOB na 2013 nog gearresteerd werden. U legt verklaringen af die tegenstrijdig zijn met algemeen beschikbare informatie.

Gevraagd of uw vader lid was van MASSOB, antwoordt u **“Ja, vroeger, ja. Toen MASSOB bestond, was mijn vader een lid.”** Echter, gevraagd of uw vader nog steeds lid is van MASSOB, weet u niet of hij daar lid van is (notities CGVS N. 2, p. 17). U legt inconsistente verklaringen af omtrent het lidmaatschap van uw vader bij MASSOB, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt dat uw vader u gevraagd zou hebben om lid te worden van een afscheidingsbeweging. Bovendien verwondert het uitermate dat u zich verspreekt wanneer gevraagd wordt hoe u o.m. E. en D. leerde kennen, u verklaart namelijk “Via MASSOB... Neen, via IPOB heb ik ze leren kennen” (notities CGVS N. 2, p. 17). Dat u zich zomaar verspreekt over hoe u hen ontmoette, tast de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan. U maakt het niet aannemelijk dat u lid geweest bent van de afscheidingsbeweging IPOB.

Daarenboven, **gevraagd wanneer u de eerste keer deelnam aan een manifestatie, tracht u de gestelde vraag meermaals te ontwijken** (notities CGVS N. 3, p. 8-9). Immers, de eerste maal dat deze vraag gesteld wordt, vraagt u de interviewer of hij Europa of Nigeria bedoelt. De tweede maal vraagt u of het was als lid van IPOB, waarna u vraagt of er gevraagd wordt naar de dorpen die jullie bezocht hebben of waar de manifestatie was. Pas wanneer de vraag een vierde maal gesteld wordt, verklaart u dat het in Onitcha was, in 2014. Deze vaststelling tast de doorleefdheid van uw verklaringen omtrent uw deelname aan deze manifestatie aan, te meer daar u vlak daarvoor wel aangaf eind november of begin december 2014 een eerste maal deelgenomen te hebben.

Verder verklaart u dat er **met u naar aanleiding van uw deelname aan manifestaties niets gebeurd is** (notities CGVS N. 1, p. 25). Bovendien verklaart u dat u **niet gearresteerd** werd – hoewel velen opgepakt en gedood werden - en dat **niemand u iets heeft opgemerkt over uw bijdrage** aan de Biafraanse zaak (notities CGVS N. 2, p. 16). Uw echtgenote verklaart eveneens niet te weten of u opmerkingen kreeg (notities CGVS M. 2, p. 7-8), omdat deze mensen Igbo spreken. Gevraagd of iemand die alleen Pidgin of Ishan spreekt opmerkingen gemaakt heeft, verklaart zij “(...) Hij zou me dat verteld hebben als we samenkwamen in Otukpo.” Zij verklaart eveneens dat u haar daar nooit iets over verteld heeft. Bovendien, aan uw echtgenote gevraagd naar de reden dat zij denkt dat u omwille van IPOB problemen zal hebben, spreekt zij enkel over andere personen die opgepakt en gedood werden. Verder, gevraagd hoe u zelf weet dat u gezocht wordt omwille van IPOB, verklaart u dat al uw vrienden en vele anderen gearresteerd zijn (notities CGVS N. 3, p. 12-13). Gevraagd hoe u dan weet dat ze u daarvoor zoeken, verklaart u gezocht te worden omdat alle leden opgepakt worden. Gevraagd of de politie u ooit is komen zoeken, verklaart u dat de politie jullie – waarbij u verwijst naar leden van IPOB – zoekt en dat de politie gewoon langsgaat bij de vermoedelijke leden van Biafra. Gevraagd of de politie ooit bij u thuis geweest is, ontwijkt u aanvankelijk de vraag, waarna u verklaart dat de politie nooit bij u thuis gekomen is, maar dat ze u op straat wilden arresteren. Gevraagd wanneer dit was, kan u het niet specifiek aangeven dan binnen het jaar 2014. U verklaart omtrent deze gebeurtenis dat D., E. en A. opgepakt werden door de politie. Eerder verklaarde u echter dat deze drie personen in november of december 2014 gearresteerd werden (notities CGVS N. 2, p. 16-17). Gegeven het feit dat u de ene keer de arrestatie van deze personen wel binnen het jaar kan plaatsen, maar dit de andere keer niet kan, tast de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande de poging tot uw arrestatie aan. Het gegeven dat uw echtgenote evenmin een indicatie kan geven vanaf wanneer u gezocht wordt omwille van uw activiteiten voor IPOB (notities CGVS M. 3, p. 4), tast de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder aan.

Daarenboven, aan uw echtgenote gevraagd of zij zich elders in Nigeria kan vestigen met haar gezin, verklaart zij dat niet te kunnen doen omwille van wat uw vader met zijn broer gedaan heeft (notities CGVS M. 2, p. 5). Nog tweemaal gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom jullie zich niet ergens anders in Nigeria kunnen vestigen, haalt zij uw activiteiten voor IPOB niet aan. Dit tast de doorleefdheid van jullie verklaringen voor het CGVS nog verder aan.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk gevisieerd te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politieke engagement.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (oftewel vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) ten aanzien van uw minderjarige dochter A. N. bij een terugkeer naar Nigeria, kan er het volgende worden opgemerkt (notities CGVS N. 2, p. 11 + notities CGVS M. 2, p. 6).

U geeft in dit kader aan dat “de dorpelingen” (van Ebenebe) uw dochter zullen besnijden (notities CGVS N. 4, p. 13-14) en dat u niet kan zeggen dat u uw kind niet zal laten besnijden omdat het traditie is. Gevraagd of er nog andere personen dan de dorpelingen u daartoe zullen verplichten, benoemt u wederom de mensen van uw dorp.

Gevraagd of specifieke mensen u ertoe gaan verplichten, herhaalt u wederom dat het de mensen van het dorp zijn. Uw echtgenote verklaart dat oudere vrouwen in haar dorp (Ochwa) haar ertoe zullen verplichten jullie dochter te besnijden (notities CGVS M. 4, p. 20-21). Gevraagd of er specifieke personen zijn die jullie dochter zullen besnijden, herhaalt zij dat het de oudere vrouwen van het dorp zijn die dat zullen doen. Gevraagd of er nog andere personen zijn die haar ertoe zullen verplichten jullie dochter te besnijden, antwoordt uw echtgenote ontkennend, want “dat zijn de enige personen.” Echter, uit beschikbare informatie (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje afhangt van de ouders en dat andere personen hier maar een beperkte invloed op uitoefenen. Daarenboven blijkt uit deze informatie niet dat de beslissing van de ouders door andere personen genegeerd wordt. **Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u Nigeria in februari 2015 verlaten heeft** (notities CGVS N. 2, p. 3) en dat u niet communiceert met iemand in Nigeria (notities CGVS N. 4, p. 13). Uw echtgenote geeft daarenboven aan dat zij haar dorp in april 2016 verlaten heeft (notities CGVS M. 1, p. 7) en dat alleen haar jongere broer weet dat zij een dochtertje heeft (notities CGVS M. 4, p. 19). Uw echtgenote verklaart verder dat zij niet met haar broer gesproken heeft over besnijdenis. Zij verklaart eveneens dat haar broer gedurende meerdere jaren geen contact meer heeft met hun grootmoeder (notities CGVS M. 2, p. 5). Overigens kan er nog worden opgemerkt dat uit de door jullie voorgelegde geboortekte blijkt dat jullie dochter A. N. op 5 september 2018 te België geboren werd. Aangezien u zelf geen contact heeft met iemand in Nigeria en uw echtgenote sinds april 2016 geen contact meer heeft met iemand uit haar dorp en haar broer evenmin nog contact heeft met hun grootmoeder, kan men er aldus van uitgaan dat de bewoners van zowel uw eigen dorp als het dorp van uw echtgenote niet eens van het bestaan van jullie dochter op de hoogte zijn. Men kan dan ook niet dienstig inzien waarom u zich niet samen met uw gezin elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Jullie kunnen hier tevens ook geen afdoend antwoord voor formuleren (notities CGVS M. 2, p. 5 + notities CGVS N. 1, p. 19 + notities CGVS N. 2, p. 10-11), te meer daar de door jullie ingeroepen redenen hierboven reeds als niet geloofwaardig beschouwd worden. Gevraagd of uw echtgenote informatie opgezocht heeft over VGV in Nigeria (notities CGVS M. 4, p. 21), verklaart zij het niet te moeten vragen, want alles te weten over besnijdenis omdat het gedaan wordt daar waar zij geboren en getogen is. U heeft zelf ook geen informatie opgezocht omtrent VGV in Nigeria (notities CGVS N. 4, p. 13-14). **Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria** (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio's van het Zuid-Oosten (32,5 %) (waartoe Anambra State behoort) en van het Zuid-Westen (41,1 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (23,3 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (19,3 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (8,6 %) en in het Noord-Oosten (1,4 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Anambra State bedraagt de prevalentie bv. 17,1 %. **Overigens blijkt volgens beschikbare informatie dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen en argumenten – dat u nergens anders in Nigeria kan gaan wonen omdat het iets spiritueel en traditioneel is en dat u en uw dochter zich niet elders op een veilige manier in Nigeria zouden kunnen vestigen, worden door geen enkel concreet en objectief gegeven ondersteund.**

Het is daarenboven niet aannemelijk dat jullie geen enkele moeite gedaan hebben om zich te informeren over de beschermingsmogelijkheden tegen VGV in Nigeria indien jullie werkelijk zouden vrezen dat jullie dochter VGV dreigt te ondergaan.

Jullie verklaren dat jullie dochter behoort tot de Ibo etnie (notities CGVS N. 1, p. 20 + notities CGVS M. 1, p. 15). Aan uw echtgenote gevraagd hoe haar schoonfamilie staat tegenover VGV, weet zij het niet (notities CGVS M. 4, p. 23), hoewel u, haar echtgenoot, haar vertelt heeft dat het reëel is in uw dorp. Zelf weet u evenmin hoe de familie van uw vrouw staat tegenover VGV (notities CGVS N. 4, p. 18). Zij verklaart eveneens dat meisjes bij Ibo gewoonlijk onderhevig zijn aan besnijdenis (notities CGVS M. 4, p. 18). Zelf verklaart u eveneens dat zowel jongens als meisjes besneden worden bij de Ibo (notities CGVS N. 4, p. 11). Gevraagd vanaf welke leeftijd meisjes besneden worden, verklaren jullie beiden dat dit al kan gebeuren vanaf zeer jonge leeftijd (notities CGVS N. 4, p. 12 + notities CGVS M. 4, p. 19). Hoewel u verklaart dat kinderen nooit ouder zijn dan een jaar op het moment van de besnijdenis, verklaart uw echtgenote dat ook volwassen vrouwen nog besneden kunnen worden. Gevraagd of er in Nigeria etnische groepen zijn waar er niet of minder aan besnijdenis gedaan wordt, verklaart u alleen mensen te kennen die besneden zijn en geen mensen te kennen die niet besneden zijn (notities CGVS N. 4, p. 18-19). U heeft zelfs niet horen spreken over mensen die niet besneden zijn. Aan uw echtgenote gevraagd of er in Nigeria etnische groepen zijn waar niet of minder aan besnijdenis gedaan wordt, verklaart zij niet te weten waar ze dat niet doen in Nigeria (notities CGVS M. 4, p. 24).

Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de prevalentiegraad 18,4 % bedraagt in de leeftijdsgroep 15-49 jaar en 25,3 % in de leeftijdsgroep van meisjes tot 14 jaar. De hoogste prevalentiegraad valt te noteren bij de Yoruba-stam (45,4 %) en bij de Igbo-etnie (29,2 %). De prevalentie bij de andere etnische groepen bedraagt minder dan 15 %. Dit in contrast met jullie verklaringen dat “meisjes bij Ibo gewoonlijk onderhevig zijn” en dat u geen mensen kent die niet besneden zijn. Daarenboven blijkt uit de informatie dat slechts de zeer naaste familieleden weten of een vrouw of meisje een VGV ondergaan heeft.

Tenslotte blijken jullie evenmin op de hoogte van een mogelijks wettelijk kader omtrent besnijdenissen te Nigeria. Gevraagd of zij in Nigeria ergens bescherming kan zoeken, verklaart uw echtgenote dat het onmogelijk is om dat te krijgen en dat ze (jullie dochter) sowieso besneden zal worden (notities CGVS M. 4, p. 21-22). Gevraagd of zij daar bij de overheid geen hulp voor kan vragen, verklaart uw echtgenote dat de overheid niet vecht tegen ‘traditioneel gedoe’ en dat zij nog nooit gehoord heeft dat de overheid mensen belet om hun traditie te eren. Zelf verklaart u dat u zich niet elders met uw dochter kan vestigen omdat besnijdenis in alle dorpen gebeurt (notities CGVS N. 4, p. 13) en dat uw kind besneden zal worden zolang de mensen van uw dorp weten dat u een kind heeft (notities CGVS N. 4, p. 18). U heeft echter nog nooit nagedacht om ergens anders in Nigeria te gaan wonen om uw kind te beschermen. Gevraagd of het besnijden van meisjes strafbaar is in Nigeria, verklaart u dat het niet strafbaar is (notities CGVS N. 4, p. 17), terwijl uw echtgenote verklaart dat het gewoon gedaan wordt (notities CGVS M. 4, p. 23) en dat de overheid niets kan doen omdat het deel uitmaakt van de traditie. Gevraagd of het besnijden van meisjes verboden is in Edo State en Anambra State, verklaren jullie beiden dat besnijdenissen uitgevoerd worden (notities CGVS N. 4, p. 17 + notities CGVS M. 4, p. 23). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratieve dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV, dit op het vlak van sensibilisering, maar eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende “Violence Against Persons (Prohibition) Act” verbiedt onder andere VGV. Twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Edo State zou overigens de wetgeving tegen VGV reeds bestaan sinds 1999. Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.

Gevraagd wat er gaat gebeuren als u weerstand biedt aan de besnijdenis van uw dochter, verklaart u dat de persoon die weigert vervloekt wordt (notities CGVS N. 4, p. 14). Uw echtgenote verklaart dat de hele familie vervloekt zal worden (notities CGVS M. 4, p. 19). Hierbij wordt opgemerkt dat (het idee van) vervloekingen louter gestoeld is op bijgeloof en geen objectieve grond vormt die in aanmerking kan worden genomen in het kader van uw aangevoerde vrees voor vervolging.

De door u neergelegde attesten i.v.m. genitale verminking van uw echtgenote en uw dochter kunnen het voorgaande niet weerleggen.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u er niet in slaagt om een vrees voor besnijdenis van uw dochter aannemelijk te maken.

U legt eveneens een uittreksel van de geboorteakte van uw dochter neer. Hierbij wordt opgemerkt dat u op dit uittreksel niet als de vader van A. N. N. vermeld werd. Dit document kan het voorgaande niet wijzigen.

U legt eveneens een bevestigingsbrief van een afspraak in Hôpital Civil Marie Curie te Lodelinsart neer. Dit heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vrees voor vervolging.

Het medisch attest waarbij een arts meerdere littekens op het lichaam van uw echtgenote heeft vastgesteld, werd eerder reeds besproken.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

Gelet op het voorgaande, kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Verder haalt u eveneens een vrees voor vervolging aan omtrent uw eigen persoon. U verklaart immers dat **O. u overgebracht heeft en u 35.000 euro vraagt terug te betalen (notities CGVS M. 1, p. 8 + notities CGVS M. 2, p. 6). Om dit terug te betalen, moet u zich laten prostitueren. U verklaart verder dat u zal gedood worden omdat u dit geweigerd heeft.**

Uw vrees in Nigeria gedood te worden omdat u zich niet wil laten prostitueren wordt reeds grondig aangetast door de verklaring van uw echtgenoot. Immers, gevraagd of u – zijn echtgenote – andere redenen (dan deze van hemzelf) heeft om niet naar Nigeria terug te keren, **vraagt hij zich eerst af wie er met u daar zou willen trouwen** (notities CGVS N. 2, p. 11-12). Gevraagd of er redenen specifiek op u betrekking hebben, spreekt uw echtgenoot over zijn familie die u aangevallen hebben in uw dorp. Pas wanneer gevraagd wordt of u problemen heeft die niet verbonden zijn met zijn familie, spreekt hij over de grote som geld die moet terugbetaald worden. De verklaringen van uw echtgenoot komen allerminst aannemelijk over voor iemand wiens echtgenote – beweerdelijk – gedood zal worden wanneer zij zich niet laat prostitueren om een grote som geld terug te betalen. Dit tast de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees gedood te worden reeds grondig aan.

U verklaart dat u bij R. ondergebracht werd nadat u door de familie van G. in uw dorp Ochwa aangevallen werd (notities CGVS M. 4, p. 5) en dat u via R. O. leerde kennen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, hebben u en uw echtgenoot het niet aannemelijk gemaakt dat uw echtgenoot beschuldigd werd van medeplichtigheid bij de moord op zijn oom G., noch dat u om deze reden in het dorp Ochwa aangevallen werd (zie supra), waardoor de reden dat u bij R. ondergebracht werd reeds niet aannemelijk is. Verder verklaart uw echtgenoot dat u na deze bewuste aanval **bij uw oma** bleef (notities CGVS N. 2, p. 30), pas wanneer gevraagd wordt of u in hetzelfde dorp bleef, verklaart uw echtgenoot dat u **door uw oma ergens bij een vrouw** (onder)gebracht werd (notities CGVS N. 2, p. 31), maar **kent hij de naam van deze vrouw niet**. Het is bovendien uiterst opmerkelijk dat **u zelf de naam van R. plotsklaps vergeet** (notities CGVS M. 2, p. 16), hoewel u beweerdelijk bij haar verbleef vanaf **februari 2015 tot april 2016, dan wel vanaf januari 2015** (notities CGVS M. 1, p. 7). Uw echtgenoot heeft daarentegen zelfs helemaal **geen idee over de periode** dat u bij deze vrouw verbleef (notities CGVS N. 4, p. 6). Gevraagd wie er nog bij R. inwoonde, verklaart u dat zij daar met haar **drie kinderen woonde (notities CGVS M. 4, p. 5-6), 1 jongen en 2 meisjes**. Tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS verklaart u echter uit eigen beweging dat R. **twee kinderen heeft, nl. twee jongens** (notities CGVS M. 1, p. 7). Verder verklaart u bij R. de **hele tijd binnen gebleven** te zijn (notities CGVS M. 4, p. 12), dan wel R. naar de **boerderij** gevolgd te zijn en dat u daar wat werk deed (notities CGVS M. 1, p. 7 + notities CGVS M. 4, p. 6). Het verwondert bovendien dat uw echtgenoot **de naam van de persoon die u 'lastiggevallende' heeft niet kent** (notities CGVS N. 4, p. 4), terwijl u zelf verklaart alles aan uw man verteld te hebben (notities CGVS M. 1, p. 8). Gelet op het geheel aan deze tegenstrijdige en inconsistente verklaringen, maakt u het niet aannemelijk dat u bij R. ondergebracht werd en alzo O. leerde kennen. Daarenboven verklaart u de ene keer dat u naar **Verona** diende te gaan om u bij O. te voegen (notities CGVS M. 1, p. 8), terwijl u tijdens het laatste onderhoud voor het CGVS verklaart dat u van O. naar **Milaan** moest gaan (notities CGVS M. 4, p. 4 + p. 8 + p. 14). Het is daarenboven uiterst **verwonderlijk dat O. u bij jullie eerste ontmoeting gewoon laat vertrekken indien hij u in de prostitutie wil dwingen** (notities CGVS M. 4, p. 13-14), maar dat u zich diende aan te melden eens u in Milaan – dan wel Verona – was. U maakt het niet aannemelijk dat u zich in Italië zou moeten laten prostitueren.

Daarenboven verklaart u voor de DVZ dat u **5.000 euro** diende te verdienen d.m.v. prostitutie (Verklaring DVZ M., p. 11), terwijl u voor het CGVS verklaart dat u **35.000 euro** diende terug te betalen (notities CGVS M. 1, p. 8-9 + p. 15, notities CGVS M. 2, p. 5-6 + notities CGVS M. 3, p. 8, notities CGVS M. 4, p. 4). Uw echtgenoot verklaart bovendien voor het CGVS dat u 5.000 euro moest betalen (notities CGVS N. 1, p. 18), dan wel 35.000 euro (notities CGVS N. 2, p. 12 + notities CGVS N. 4, p. 3). Bovendien verklaart u zelf meermaals dat u **nog geen geld betaald heeft aan O.** (notities CGVS M. 1, p. 9 + notities CGVS M. 4, p. 10). Uw echtgenoot verklaart echter “Toen we nog in Italië waren, hadden we die man **ongeveer 600 tot 800 (euro)** daar gegeven” (notities CGVS N. 4, p. 4-5), en dat u – zijn vrouw – zelfs meerdere malen geld verstuurd heeft. U legt verklaringen af omtrent de som geld die u aan O. dient terug te betalen die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenoot, waardoor u het niet aannemelijk maakt dat u een grote som geld dient terug te betalen d.m.v. gedwongen prostitutie.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u via R. O. leerde kennen, waardoor u het evenmin aannemelijk maakt dat u niet kan terugkeren naar Nigeria omwille van deze personen.

Tot slot kan u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers.

Uit informatie beschikbaar voor het CGVS (beschikbaar in uw administratief dossier) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Er vonden onder de 'Trafficking in Persons Act' diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, 'het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)'. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over 'half way' homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege R. of O. en hun mogelijke handlangers betreft.

Op basis van artikel 57/5 quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers onderbouwen het middel als volgt:

"-Volgens het CGVS zijn er tegenstrijdige verklaringen in de opeenvolgende interviews en tussen beide echtgenoten.

Hier moet worden opgemerkt dat er geen rekening werd gehouden met de opmerkingen van de raadsman van de verzoekers die reeds eerder werden aangehaald, meer bepaald dat:

-het interview bij DVZ zonder tolk gebeurde. Uit het administratief blijkt duidelijk dat vrij snel tijdens het eerst gehoor gemerkt werd dat een gehoor zonder tolk onmogelijk was. Het is dan ook onredelijk de informatie die werd weer gegeven door de verzoekers op het interview van de DVZ tegen de verzoekers te gebruiken en aan te sturen op tegenstrijdigheden.

-uit de verklaringen (bevestigd door de manier waarop zij zich uitdrukken) van verzoekers blijkt dat zij niet hoogopgeleid zijn. Gedurende het gehoor hebben ze regelmatig moeilijkheden gehad om de vragen te begrijpen en zich op een precieze manier uit te drukken.

Soms was verzoekster niet 100% mee omdat haar dochter (baby) aanwezig was. Hier werd geen rekening mee gehouden, alleszins niets over gemotiveerd.

-de meeste incidenten 4 jaar geleden hebben plaats gevonden; terwijl verzoeker in Libië verbleef verzoekster het slachtoffer werd van zware mishandelingen die nog altijd op haar lichaam terug te vinden zijn; zij in Italië in heel preciaire omstandigheden hebben geleefd enz.

Het is gezien deze omstandigheden niet abnormaal dat zij zich sommige elementen of details niet herinneren, dat zij sommige antwoorden niet meer kunnen weergeven met betrekking tot punten die eigenlijk niet meer duidelijk zijn, en dat er sommige tegenstrijdigheden bestaan tussen hun respectieve verklaringen.

Zo zou er een zogenaamde tegenstrijdigheid zijn m.b.t. de naam van de kinderen van G. in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker terwijl verzoeker steeds heeft aangehaald eigenlijk geen contact te hebben gehad met G. en zijn kinderen en eigenlijk hun namen niet allemaal te kennen. Na aandringen kon hij er wel enkele noemen maar het betreft hier absoluut niet de kern van het asielrelaas van verzoeker. Dat verzoekster de naam van G. niet kent of van zijn vrouw en kinderen is dan al helemaal niet verwonderlijk, maar tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet aan.

Er wordt in de bestreden beslissing heel erg gefocust op de tegenstrijdigheden in de verschillende verklaringen zonder rekening te houden met de elementen die overeenkomen en de details die werden weergegeven.

De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

-Het lidmaatschap van verzoeker tot de afscheidingsbeweging IPOB werd niet voldoende in overweging genomen temeer hij activiteiten had in Europa en in meerdere landen contact zocht met de beweging. Er werd bovendien geen rekening gehouden met het nieuw toegevoegd verslag van OSAR

<https://www.osar.eh/assets/herkuntslaender/afrika/nigeria/190719-nga-situation-ipobasylwiki.pdf>. dat aantoont dat leden van de afscheidingsbeweging IPOB of mensen die ervan verdacht zijn leden te zijn regelmatig vervolgd worden door de overheid. Bovendien staat er in te lezen dat leden of mensen die activiteiten in het buitenland hebben gehad een risico kunnen lopen gearresteerd te worden in geval van terugkeer in Nigeria.

Er werd ook geen rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker hierover heeft afgelegd zoals de informatie over de omstandigheden waarin hij lid geworden is van de groep, het verhaal van zijn vader, de benoeming van belangrijke leden van de groep, de activiteiten waaraan hij deelgenomen heeft, de reactie van de autoriteiten enz. De CG heeft zich voornamelijk toegespitst op de tegenstrijdigheden om verzoeker af te wijzen als asielzoeker zonder rekening te houden met alle elementen in het relaas.

Met deze informatie en in het bijzonder met het eerder overgemaakte verslag van OSAR werd geen rekening gehouden en alleszins niet over gemotiveerd.

-In de bestreden beslissing wordt enerzijds aangehaald dat het niet aannemelijk is dat verzoekster O. heeft leren kennen via R. en anderzijds dat verzoekster beroep kan doen op NAPTIP voor bedreigingen uitgaande van R. of O..

De CG kan niet én stellen dat het relaas van verzoekster inzake de mensenhandelaars niet aannemelijk is én stellen dat ze terug kan naar Nigeria vermits ze beroep kan doen op NAPTIP voor eventuele bedreigingen van R. of O.. Bovendien is het nog maar de vraag of NAPTIP in staat is een effectieve bescherming te bieden vermits de smokkelaarsnetwerken zeer machtig zijn.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig en schendt bijgevolg de motiveringsverplichting."

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (verder: Vreemdelingenwet), schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In het middel wordt aangevoerd wat volgt:

"-Verzoeksters dochter, Angel, riskeert slachtoffer te worden van FGM bij een terugkeer naar Nigeria, een land waar ze geen banden mee heeft en nooit heeft verbleven.

FGM is wijdverspreid in Nigeria en voornamelijk in het Zuiden waar verzoekster vandaan komt.

Vrouwen en meisjes vormen in Nigeria een specifiek kwetsbare groep en een bijzondere voorzichtigheid moet geboden worden bij het behandelen van hun aanvraag tot internationale bescherming, namelijk bij het beoordelen van hun geloofwaardigheid en de analyse van hun vrees door hen het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoekster werd zelf slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking wat niet wordt betwist.

Zoals blijkt uit de reeds overgemaakte stukken is verzoekster reeds slachtoffer geworden van FGM en is het risico voor Angel, alleen daarom nog groter. Aangezien verzoekster besneden is, bestaat het risico dat de dochter, Angel hetzelfde zal moeten meemaken.

De besnijdenis van de verzoekster bewijst ook dat verminkingen nog worden gedaan in de regio van Edo en dat het bestaan van een wetgeving die deze verbiedt daaraan niets verandert.

Er bestaan meerdere wetten die besnijdenis verbieden maar uit de COI-focus in het administratief dossier blijkt dat: « Par ailleurs, là où des législations similaires existaient déjà, des MGF sont toujours pratiquées ouvertement. Les agents de l'Etat ou leurs responsables ne désirent en effet pas interférer avec les pratiques religieuses et culturelles... Le rapport de l'ONG 28 Too Many de novembre 2017 et le Home Office rappellent qu'il est difficile de faire respecter des lois telles que celles qui interdisent les MGF en milieu rural car il y a peu d'activités de la police. ..Le Home Office indique que, « in general, effective state protection is likely to be available » (p.26 e.v.)

Er is dus geen sprake van effectieve bescherming wat besnijdenis betreft.

Het feit dat verzoekster slachtoffer werd van zulke vervolgingen werd niet voldoende in aanmerking genomen.

In tegenstelling tot wat de CG vaststelt is verzoekster van mening dat niet kan worden besloten dat het mogelijk zou zijn een besnijdenis te voorkomen. In Edo State worden nog steeds ruim 40% van de meisjes besneden, wat duidelijk boven het gemiddelde van het land is.

Verzoekster is al slachtoffer van deze traditie geweest en de positie van de CG die de druk en het gewicht van de tradities relativeert of vermindert schendt de zorgvuldigheid die nodig is bij het behandelen van een dergelijk dossier. Zie ook p. 17: « Plusieurs études, notamment reprises dans le rapport de 28 Too Many, soulignent que la tradition et la norme sociale encouragent des parents à exciser leurs filles, même s'ils désapprouvent la pratique en tant que telle. Ce respect ou ce maintien des traditions est intimement lié aux perspectives de mariages puisque, pour obtenir un statut dans la société, une femme doit être mariée et avoir des enfants afin de permettre à la communauté de se perpétuer. »

Verzoekers zullen zich tegen de besnijdenis van hun dochter niet kunnen verzetten.

Verzoekers zullen zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen omdat ook in de regio van de vader van Angel, zoals verzoeker verklaart, "ieder meisje besneden is". Deze verklaring wordt bevestigd in de COI Focus waarin staat dat de prevalentiegraad varieert van local government area tot een andere binnen een staat. De praktijk heeft ook regelmatig plaats bij de Igbo's, etnie van verzoeker, dan bij de Yoruba bijvoorbeeld, p 13. « Les plus grands groupes sont les Hausa-Fulani dans le nord-ouest, les Kanuri dans le nord-est, les Igbo dans le sud-est et les Yorouba dans le sud- ouest. La MICS 2017 se contente de distinguer les Hausa-Fulani, les Igbo et les Yorouba. »

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM en de andere in het middel opgesomde artikelen.

- Volgens verzoekers lijdt het geen twijfel dat een terugkeer naar Nigeria hen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er heerst nog steeds een vrij onveilige situatie in Nigeria. In Benue state waar verzoeker zijn winkel had zijn er slachtoffers van conflicten waarin de Fulani betrokken zijn. In Edo state hebben ook veel incidenten plaats gevonden in 2017 en 2018 volgens de COI Focus. Bovendien zijn in Nigeria veel gevaarlijke plekken. Verzoekers zijn laag opgeleid, zij beschikken over weinig middelen, ze zijn ouders van een baby, hun familiaal netwerk bevindt zich in Anambra en Edo. Zij kunnen zich niet elders vestigen in Nigeria wat betekent dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar Nigeria zonder schending van artikel 3 EVRM."

Beoordeling

2.2.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie in het verzoekschrift impliceert immers niet noodzakelijkerwijze dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid.

2.2.2. Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.5. Verzoekers voeren aan dat het interview bij de DVZ zonder tolk gebeurde, dat tijdens het eerste gehoor gemerkt werd dat een gehoor zonder tolk onmogelijk was en het bijgevolg onredelijk is de verklaringen van verzoekers op het interview bij de DVZ tegen de verzoekers te gebruiken en aan te sturen op tegenstrijdigheden.

Te dezen stelt de Raad vooreerst vast dat in het verzoekschrift niet concreet wordt geduid welke tegenstrijdige verklaringen, zoals afgelegd op de DVZ, door verweerder worden gehanteerd. Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt daarenboven manifest dat de grote meerderheid van aangehaalde tegenstrijdige verklaringen zich hebben voorgedaan tijdens het gehoor bij verweerder.

Indien al verklaringen op de DVZ worden gehanteerd in de bestreden motiveringen blijkt dat verweerder hieromtrent motiveerde:

"Het is echter niet ernstig na confrontatie met tegenstrijdige verklaringen deze gewoon te wijten aan het ontbreken van een tolk tijdens de onderhoud voor de DVZ, te meer daar, noch door uzelf (Vragenlijst CGVS N., vraag 8), noch door uw echtgenote (Vragenlijst CGVS M. N. (nr. CGVS 18/15291/B – nr. DVZ 8.659.495), vraag 8), enige problemen hieromtrent werden aangehaald bij het afsluiten van het onderhoud voor de DVZ, dan wel bij aanvang van het eerste onderhoud bij het CGVS (notities CGVS N. 1, p. 2 + notities CGVS M. 1, p. 2). Daarenboven bevestigen jullie beiden tijdens het tweede onderhoud diverse verklaringen die jullie aflegden tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS.

Aangenomen kan worden dat jullie verklaringen voor zowel de DVZ als tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS gebeurden zoals jullie deze wilden doen.”

De Raad stelt vast dat deze motivering steun vindt in het dossier.

Hierbij voegt zich ook de vaststelling in de bestreden beslissing waar deze motiveert als volgt:

“Hieromtrent wordt eerst en vooral opgemerkt dat u voor de DVZ geen verklaringen aflegt omtrent enige vrees voor vervolging omwille van uw lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB (Vragenlijst CGVS N., vragen 3-8). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u het kort moest houden en slechts over drie lijnen heeft verteld (notities CGVS N. 2, p. 21-22). Opgemerkt dat u ontkennend antwoordde op de vraag of u lid was van een organisatie of vereniging, dat u de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria mocht uitleggen – waarbij u nergens IPOB of enige politieke betrokkenheid vermeldt – en dat u ontkennend antwoordde toen er gevraagd werd of u nog andere problemen had met o.m. de autoriteiten, verklaart u dat ze u dat niet gevraagd hebben. U stelt verder dat er naar “drie grote lijnen” gevraagd werd, waarna u verklaart “Hij vroeg of er nog iets is, ik heb gezegd, dat als ik het groot interview heb voor het Commissariaat-Generaal, dat ik het dan allemaal kon vertellen.” Hieruit blijkt dat u wel de mogelijkheid had om reeds voor de DVZ verklaringen af te leggen omtrent een vrees voor vervolging omwille van een lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB, maar dat u er zelf voor koos om dat nog niet aan te halen.”

De voorgaande motivering geldt des te meer omdat in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het lidmaatschap van verzoeker tot de afscheidingsbeweging IPOB niet voldoende in overweging werd genomen, zeker omdat verzoeker aanvoert dat activiteiten had in Europa en in meerdere landen contact zocht met de beweging. Indien verzoeker daadwerkelijk een gemotiveerd en actief lid was van IPOB dient aangenomen te worden dat hij hiervan melding maakt tijdens het eerste gehoor. Verzoeker kan zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, niet louter verschuilen achter het ontbreken van een tolk.

2.2.6. Verzoekers voeren aan dat zij niet hoogopgeleid zijn en ze regelmatig moeilijkheden hadden om de vragen te begrijpen en zich op een precieze manier uit te drukken. Verweerder zou er ook geen rekening mee hebben gehouden dat verzoekster niet “100%” mee was omwille van de aanwezigheid van haar dochter. De voorgehouden feiten hebben zich tevens vier jaar gelden afgespeeld, wat een invloed heeft op hun verklaringen.

Hieromtrent dient te worden vastgesteld dat verzoekers generlei wijze concreet duiden in welke mate en op welke wijze het (gebrek aan) opleidingsniveau een invloed zou hebben gehad bij de vraagstelling en antwoorden. Het relaas inzake de oom G., participeren bij of voor IPOB, de VGV in hoofde van hun dochter en de prostitutie van verzoekster, betreffen immers zaken die behoren tot hun dagelijkse leefomgeving waaromtrent geen specifieke hogere opleiding voor nodig is teneinde dienstige antwoorden te geven. Evenmin wordt concreet aangeduid op welke wijze de aanwezigheid van de dochter een invloed had op de verloop van het gesprek, de antwoorden op vragen of de bestreden motivering.

Waar aangevoerd wordt dat de vermeende feiten zich meer dan vier jaar geleden hebben afgespeeld, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het feiten betreffen waarvan ze aanvoeren dat deze een wezenlijke betekenis hadden op hun levensloop en derhalve worden geacht in het geheugen te zijn geprint.

2.2.7. De bestreden beslissing oordeelt:

“Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u verklaart in Italië een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (notities CGVS N. 1, p. 9 + notities CGVS N. 2, p. 9-10) en dat u hieromtrent een negatieve beslissing ontvangen heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat de Italiaanse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege. Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees, te meer daar u aangeeft dat u aan de Italiaanse asieldiensten hetzelfde verhaal verteld heeft als aan het CGVS (notities CGVS N. 2, p. 11).”

De Raad volgt verweerder in de voorgaande motivering die niet concreet wordt betwist.

2.2.8. Verzoeker voert aan dat hij door de familie van zijn oom G. beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan de moord op deze oom ingevolge een conflict tussen verzoekers vader en zijn broer, verzoekers oom G., omwille van een stuk grond.

De bestreden beslissingen oordelen op omstandige wijze dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Behoudens een verweer inzake de motivering omtrent de namen van de kinderen van oom G., worden de bestreden beslissingen aangaande dit vermeende conflict en dodelijk gevolgen niet concreet weerlegd of ontkracht. Derhalve blijkt, na lezing van het administratief dossier, dat de bestreden motiveringen onverminderd overeind blijven omwille van volgende redenen:

- verzoekster verklaart de naam van de man – verzoekers oom – die gedood werd, niet te kennen enkel omdat de mensen van Ibo en Benin andere talen spreken, terwijl zij zich de naam wel herinnert tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS;
- verzoeker legt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de naam van de vrouw van zijn oom G.;
- verzoekers verklaringen omtrent de gronden van zijn vader en oom zijn tegenstrijdig met deze van verzoekers echtgenote (verzoekster);
- de verklaringen omtrent de plek waar het lijk van G. werd gezien, zijn tegenstrijdig tussen verzoeker en verzoekster;
- de verklaringen op welke wijze verzoeker en verzoekster te weten kwamen dat iemand gedood was, zijn onderling tegenstrijdig;
- verzoeker en verzoekster weten niet of iemand getuige was van de moord op zijn oom terwijl het allerminst aannemelijk is dat verzoeker op de dag van deze moord niet met andere dorpsbewoners of omstaanders zou gesproken hebben;
- verzoeker en verzoekster hebben tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afgelegd over hun woon- en verblijfplaatsen in Nigeria;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of hij al dan niet door de politie gezocht wordt, hetgeen des te meer klemmt omdat verzoekster zelfs niet weet of verzoeker met de politie gepraat heeft;
- verzoeker en verzoekster leggen inconsistente verklaringen af over de terugkeer naar Ochwa (na het vermeend afbranden van verzoekers winkel) en over de vermeende aanval op verzoekster in Ochwa.

Deze motiveringen, die omstandig zijn uitgewerkt in de bestreden beslissingen en steun vinden in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. Aangezien ze niet concreet worden betwist, blijven ze onverminderd overeind. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk beschuldigd te zijn aan medeplichtigheid aan een moord.

2.2.9. Verzoeker voert aan een vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn lidmaatschap van de afscheidingsbeweging IPOB.

De loutere verwijzing naar bestaande landeninformatie aangaande IPOB kan echter geen afbreuk doen aan de motiveringen die als volgt oordelen inzake verzoekers persoonlijke engagement:

- verzoeker verklaarde bij de DVZ niets omtrent enige vrees voor vervolging omwille van zijn vermeend lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging IPOB, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had maar er zelf voor koos om dit niet te vermelden;
- verzoekers verklaringen inzake MASSOB zijn tegenstrijdig met algemeen beschikbare informatie;
- verzoeker legt inconsistente verklaringen af omtrent het lidmaatschap van zijn vader bij MASSOB, waardoor hij het evenmin aannemelijk maakt dat hij door zijn vader gevraagd te zijn om lid te worden van een afscheidingsbeweging;
- verzoekers verklaringen omtrent zijn deelname aan een manifestatie zijn niet doorleefd;
- verzoekers verklaringen omtrent de poging tot zijn arrestatie zijn niet doorleefd, hetgeen des te meer klemmt omdat verzoekster evenmin een indicatie kan geven vanaf wanneer verzoeker gezocht zou zijn geweest omwille van zijn vermeende activiteiten voor IPOB;
- verzoekster haalt verzoekers activiteiten voor IPOB niet aan bij vragen inzake een intern vluchtalternatief.

Gelet op het voorgaande concludeert verweerder terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt gevisieerd te worden door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van zijn beweerde politieke engagement.

2.2.10. Verzoekers voeren aan dat hun dochter riskeert slachtoffer te worden van FGM bij een terugkeer naar Nigeria, een land waar ze geen banden mee heeft en nooit heeft verbleven.

Verzoekers stellen dat zij zich tegen de besnijdenis van hun dochter niet kunnen verzetten. De Raad ziet echter niet in waarom verzoekers, die blijkens hun verklaringen tegen FGM zijn, zich niet zouden kunnen verzetten tegen een mogelijke intentie die uitgaat van derden om hun dochter te laten besnijden.

De maatschappelijke normen (cf. verzoekschrift: « [...] *que la tradition et la norme sociale encouragent des parents à exciser leurs filles, même s'ils désapprouvent la pratique en tant que telle* ») die de ouders aanmoedigen om hun dochters te besnijden, kunnen naar het oordeel van de Raad opzij geschoven worden door verzoekers zonder dat zij zich hierdoor blootstellen aan een vluchtelingenrechtelijke vrees. In de mate dat verzoekers inroepen dat zij “vervloekt” worden in geval van weigering, stelt de bestreden beslissing terecht dat (het idee van) vervloekingen louter gestoeld is op bijgeloof en geen objectieve grond vormt die in aanmerking kan worden genomen in het kader van de aangevoerde vrees voor vervolging. Hierbij voegt zich de terechte vaststelling in de bestreden beslissing, op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie, waaruit blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen FGM, dat de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen heeft geratificeerd waarin de praktijk van FGM wordt aangeklaagd, dat de Nigeriaanse staat programma’s organiseert of steunt die strijden tegen FGM en dat twaalf staten beschikken over een specifieke wetgeving die FGM verbiedt. Derhalve bestaat in Nigeria wel degelijk een draagvlak tegen FGM en kunnen verzoekers niet geloofwaardig maken dat het onmogelijk is hun dochter te beschermen tegen de uitvoering van FGM op haar persoon.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen omdat ook in de regio van verzoeker “*ieder meisje besneden is*”, blijkt dat zij niet aannemelijk maken om welke reden zij zich niet elders in Nigeria kunnen vestigen indien zij daadwerkelijk hun dochter, die zou behoren tot de Igbo-etnie, wensen te behoeden tegen FGM.

Verzoekers voeren immers geen concrete ontkrachting aan van de motivering die terecht stelt: **“Uit informatie blijkt evenwel dat de prevalentie van VGV verschillend is per regio in Nigeria (beschikbaar in uw administratief dossier). In de regio’s van het Zuid-Oosten (32,5 %) (waartoe Anambra State behoort) en van het Zuid-Westen (41,1 %) van Nigeria zou VGV wijder verspreid zijn. In het Zuid-Zuiden (23,3 %) (waartoe Edo State behoort) en in het Noord-Westen (19,3 %) is de prevalentie daarentegen veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte (8,6 %) en in het Noord-Oosten (1,4 %) de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. In Anambra State bedraagt de prevalentie bv. 17,1 %.”**

Tevens wordt geen concrete betwisting gevoerd inzake de motivering die stelt: **“Er kan hierbij worden opgemerkt dat uit informatie blijkt dat de prevalentiegraad 18,4 % bedraagt in de leeftijdsgroep 15-49 jaar en 25,3 % in de leeftijdsgroep van meisjes tot 14 jaar. De hoogste prevalentiegraad valt te noteren bij de Yoruba-stam (45,4 %) en bij de Igbo-etnie (29,2 %). De prevalentie bij de andere etnische groepen bedraagt minder dan 15 %. Dit in contrast met jullie verklaringen dat “meisjes bij Ibo gewoonlijk onderhevig zijn” en dat u geen mensen kent die niet besneden zijn. Daarenboven blijkt uit de informatie dat slechts de zeer naaste familieleden weten of een vrouw of meisje een VGV ondergaan heeft.”**

Ingevolge het geheel aan voorgaande vaststellingen, dient besloten te worden door de Raad dat verzoekers er niet in slagen om een vrees voor besnijdenis van hun dochter aannemelijk te maken.

2.2.11. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar, enerzijds, wordt gesteld dat het relaas van verzoekster inzake de mensenhandelaars niet aannemelijk is terwijl, anderzijds, wordt geoordeeld dat verzoekster terug kan naar Nigeria vermits ze beroep kan doen op NAPTIP voor eventuele bedreigingen van R. of O..

Verzoekster verwijst te dezen naar haar bij verweerder aangehaalde vrees voor vervolging omdat zij zich voor de terugbetaling van een aanzienlijk bedrag, moet laten prostitueren en dat zij bij weigering het risico loopt te worden gedood.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete betwisting aanvoert inzake de motivering waaruit het navolgende blijkt:

- verzoeksters vrees in Nigeria gedood te worden omdat zij zich niet wil laten prostitueren wordt grondig aangetast door de verklaring van haar echtgenoot omdat hij geen (duidelijke) melding maakt over de verzoeksters vrees te worden gedood ingevolge de weigering om zich te prostitueren. Verzoeker spreekt over zijn familie die verzoekster zou aangevallen hebben in haar dorp en slechts wanneer hij gevraagd wordt of verzoekster problemen heeft die niet verbonden zijn met zijn familie, spreekt hij over de grote som geld die moet terugbetaald worden;
- verzoeksters verklaring dat zij bij R. werd ondergebracht nadat zij door de familie van G. aangevallen werd, en dat zij O. via R. leerde kennen, wordt ondermijnd door de hogere vaststelling dat verzoekers niet geloofwaardig zijn inzake de moord op zijn oom G. en het daaruit voortvloeiende motief om verzoekster in het dorp Ochwa aan te vallen;

- verzoekster en verzoeker leggen ongeloofwaardige verklaringen af inzake het vermeende verblijf bij R.;
- verzoekster verklaarde de ene keer dat zij naar Verona diende te gaan om zich bij O. te voegen terwijl zij later verklaarde dat zij naar Milaan moest gaan;
- verzoekster verklaringen omtrent de som geld die zij aan O. dient terug te betalen, zijn tegenstrijdig met deze van verzoeker (haar echtgenoot), waardoor het niet aannemelijk is dat een grote som geld dient terug te worden betaald ingevolge gedwongen prostitutie.

Aangezien de voorgaande vaststellingen niet concreet worden betwist, blijven ze onverminderd overeind. Verzoekster is bijgevolg niet geloofwaardig inzake een vermeende vrees omwille van de weigering om zich te prostitueren. De motivering in de bestreden beslissing omtrent beschermingsmogelijkheden in Nigeria betreft dan ook een overtuigende motivering.

2.2.12. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.13. Verzoekers tonen gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen verder: *“Er heerst nog steeds een vrij onveilige situatie in Nigeria. In Benue state waar verzoeker zijn winkel had zijn er slachtoffers van conflicten waarin de Fulani betrokken zijn. In Edo state hebben ook veel incidenten plaats gevonden in 2017 en 2018 volgens de COI Focus. Bovendien zijn in Nigeria veel gevaarlijke plekken. Verzoekers zijn laag opgeleid, zij beschikken over weinig middelen, ze zijn ouders van een baby, hun familiaal netwerk bevindt zich in Anambra en Edo. Zij kunnen zich niet elders vestigen in Nigeria wat betekent dat zij niet veilig kunnen terugkeren naar Nigeria zonder schending van artikel 3 EVRM.”*

De voormelde niet-onderbouwde beweringen en stellingen kunnen geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing die stelt:

“Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie ‘COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram’ dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo State te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers tonen derhalve niet concreet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS